VISIT…

இன்று வரை அத்தையைப் பற்றி ஒருவர் ஒரு குறை சொல்லி நீங்கள் கேட்டதுண்டா?'' என்றாள் அவள்!

''மாமியாரைக் காக்காய் பிடிக்கிறாயாக்கும்! அப் போதுதானே அம்மாவும் உன் பேச்சுக்கெல்லாம் ஜால்ரா போடுவார்கள்?! நன்றாகத்தான் நடிக்கிறாய் அண்ணி!''

மகளின் உக்கிரம் கண்டு ரேவதி திகைத்துப் போனாள். ''என்ன பேசுகிறோம் என்று யோசித்துத்தான் பேசுகிறாயா? இப்படிப் பேசிப் பேசித்தான் மாப்பிள்ளை யையும் வெறுக்கடித்துக் கொண்டாய் போல! ஆனால் அதையெல்லாம் அங்கேயே வைத்துக்கொள்! இங்கே வேண்டாம். மட்டுமரியாதையோடு பேசுவதானால் இங்கே இரு! இல்லாவிட்டால்''.. என்ற மாமியாரைச் சட்டென வாய் பொத்தி அடக்கலானாள், இந்துமதி.

''அய்யோ அத்தை! என்ன பேச்சுப் பேசுகிறீர்கள்? அண்ணி பாவம். சும்மாவே மனம் நொந்து போய் இருக்கிறார்கள்! அவர்கள் இருவரும் எவ்வளவு பிரிய மாய் இருந்தவர்கள்! பிரிந்து இருக்கும் வேதனையில் ஏதோ ஒரு வார்த்தை சொன்னால், அதைப் போய் பெரிதாக எடுத்துப் பேசுகிறீர்களே! விடுங்கள்! எனக்கு ஒன்றும் வருத்தமில்லை. அண்ணி உள்ளூர அப்படி நினைக்க மாட்டார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும்.'' என்றாள் அவள்.

மனம் கூச, ''என்னை மன்னித்துக் கொள் அண்ணி. அம்மா சொன்னது சரிதான். நான் அப்படிப் பேசியிருக் கக் கூடாது! நல்ல வேளை! நீ புரிந்து கொண்டாய்! வேறு யாராவது என்றால் வீடு இரண்டுபட்டிருக்கும்'' என் றாள் மாதவி மிகுந்த வருத்தத்துடன்.

மாமியாரை விட்டு, நாத்தனாரிடம் வந்து, அவள் கையைப் பற்றித் தட்டிக் கொடுத்தாள் இந்துமதி. ''இவ்வ ளவு நாளில் உங்களைப் பற்றி இவ்வளவு கூட நான் அறிந்து வைத்திருக்கவில்லை என்றால் எப்படி? அண்ணி! உங்கள் அண்ணன் கோபமாய் ஒரு பார்வை பார்த்தாலே அன்றெல்லாம் எனக்கு கஷ்டமாக இருக் கும்! நீங்கள் என்னபாடு படுகிறீர்கள் என்று தெரியாது போகுமா... அண்ணி, நானும் உங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்கத்தான் வந்தேன். என் அக்கா எப்போதுமே கொஞ் சம் வருந்தப் பேசுகிறவள்தான். அவளை மன்னித்து விடுங்கள்...'' என்றாள் தொடர்ந்து.

ஒத்த வயதினளான இந்துமதி தாய்வீடு சென்று விடவும், மாதவிக்குத் தாய்வீடு மிகவும் போரடித்தது.

மரியாதையோடு பேசுவதானால், இங்கே இரு! இல்லாவிட்டால்... என்ற தாயின் பேச்சு அவளை உறுத் திக் கொண்டே இருந்தது.

மறுநாள், சுகிர்தாவிடம் அது பற்றிக் கூறி, ''அம்மா என்னிடம் இவ்வளவு கடுமையாகப் பேசக்கூடும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை, சுகி. அண்ணி மட்டும், அம்மா வாயைப் பொத்தவில்லை என்றால் அவர்கள் என்ன சொல்லியிருப்பார்கள்? யோசித்துப்பார்! முதலில் தனா! இப்போது அம்மா! உலகில் நான் மிகவும் பிரியம் வைத்திருந்தவர்கள் வரிசையாக என்னை வெறுத்து விரட்டுகிறார்களே!'' என்றாள் வருத்தத்துடன்.

''அடுத்து உன் அப்பாவும் சொல்வார், பார்! இந்த அம்மா அப்பாக்களே இப்படித்தான். புருஷன் என்று ஒரு மண்ணாந்தையோடு வாழ்ந்தாலும், தலைமேல்

தூக்கிக் கொண்டாடுவார்கள். அவர்கள் பார்த்து மண முடித்த கணவன் மோசம் என்றால் தாங்கமுடியவில்லை. எல்லாம் 'ஈகோ' பிரச்னை தான்! ஆனால், நீ ஏன், இதை எல்லாம் பட்டுக் கொண்டு உன் பெற்றோர் வீட்டில் இருக்க வேண்டும்? என்னைப் போல், பெண்கள் தங்கும் விடுதிக்கு வந்துவிட வேண்டியதுதானே?'' என்று யோசனை சொன்னாள் சுகிர்தா.

தலையசைத்து, ''என்னவோ பிடிக்கவில்லை, சுகி'' என்றாள் மாதவி சுருக்கமாக.

''ஏன்? அம்மா, அப்பாவை விட்டுப் போகப் பாப்பாவுக்குப் பயமா?'' என்று சுகிர்தா சீண்டினாள்.

''ஆனால், தனா 'டூர்' செல்லும்போதெல்லாம், நான் தனியேதான் இருந்தேன் தெரியுமல்லவா?'' என்று மாதவி சினம் காட்டவும், சட்டென் அந்தப் பேச்சை விடுத்து, வேறு பேசத் தொடங்கினாள்.

அன்றைக்குப் புதிய மனிதன் ஒருவனைச் சுகிர்தா, மாதவிக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்.

''இளங்கோ ஒரு வக்கீல். துரிதமாக விவாகரத்து பெறும் வழிகளைச் சொல்லிக் கொடுப்பதில் காந்தன் வல்லவர்!'' என்றாள்!

மாதவியின் உடல் ஏனோ சிலிர்த்தது.

விவாகரத்து!

என்னவோ அந்த வார்த்தை மாதவியை உலுக்கி எடுத்து விட்டது! ''இனித் தனசேகருடன் சேர்ந்து வாழ முடியாது; சுகிர்தா போலத் தனக்கும் தனிவாழ்வுதான் வாய்த்து விட்டது என்று மாதவி பலமுறை நினைத்து வருத்தப்பட்டிருக்கிறாள்.

வருத்தம் மட்டுமல்ல! கோபமாய் பிடிவாதமாகவும் கூட அப்படி நினைத்திருக்கிறாள்!

ஆனால், அவளாகத் தனசேகரனை மணவிலக்கு செய்து, அடியோடு அன்னியனாக்கி விட வேண்டும் என்று அவள் நினைத்ததே இல்லை.

அவளே நினையாததைச் சுகிர்தாவிடம் அவள் எப்படிச் சொல்லியிருக்க முடியும்?

பின்னே ஏன் இவள் விவாகரத்து வக்கீலை வர வழைத்திருக்கிறாள்.

திகைத்த பார்வையுடன் மாதவி சிலையாக நின்று விட, மற்ற இருவரும் அதன் காரணம் புரியாமல் விழித்தனர்.

''ஏய்! என்ன மாதவி? என்ன இது? என்னமோ பேயைக் கண்டமாதிரி விழிக்கிறாய்?'' என்று சினேகிதியின் தோளைப் பற்றிக் உலுக்கினாள் சுகிர்தா.

''ஒருவேளை என்னைப் பார்த்தால், உங்கள் தோழிக்கு அப்படித்தான் தோன்றுகிறதோ என்னவோ? பார்வைக்கு நான் ஒன்றும் பேரழகன் இல்லைதான் என்றாலும், பேய் போலவா தோன்றுகிறேன் மேடம்?'' என்று இலகுவாய்ச் சிரித்தபடி வினவினான் வந்திருந்த அந்தப் புதியவன், இளங்கோ!

சுதாரிக்க வெகுவாக முயன்றபோதும், ''நீங்... நீங்கள் எதற்காக இங்கே வந்திருக்கிறீர்கள்?'' என்று கேட்ட போது மாதவியின் குரல், பாதிக் காற்றாகத்தான் வெளி வந்தது.

சட்டெனப் புரிந்து கொண்டு சுகிர்தா சிரித்தாள். ''அப்பாடியோவ்? உன் அருமைக் கணவனிடமிருந்து உனக்கு மணவிலக்கு வாங்கித் தருவதற்காக இவர் இங்கே வரவில்லை தாயே! சற்று ஒழுங்காய் மூச்சுவிட்டு, உருப்படியாகத் தானே இரு!'' என்று அவள் சொன்ன பிறகுதான், மாதவிக்கு ஒழுங்காக மூச்சே வந்தது.

''பின் ஏன் இவர் இங்கே வந்திருக்கிறார்?''

''என் விடுதலைக்காக!'' என்றாள் சுகிர்தா பதட்டம், படபடப்பு எதுவுமின்றி.

திகைப்புடன், ''நீ... நீதான் முன்பே... சுகி... நீ இன்னமும் விவாகரத்து பெறவில்லையா?'' என்று மாதவி வினவினாள்.

''இன்னும் இல்லை!'' என்று சுகிர்தா அலுத்துக் கொண்டாள்! என்னைத் திருமணம் செய்துகொண்ட செக்குமாட்டிடமிருந்து இன்னமும் நான் முழுவிடுதலை பெற்றாகவில்லை! காரணம் நான்தானோ என்று நினைத்து விடாதே! உன்னைப் போல 'சென்டிமென்ட்' எல்லாம் எனக்குக் கிடையாது, பார். தாலியைக்கூட எப்போதோ கழற்றி வேறு நகையாக மாற்றி விட்டேன்!...''

''சுகி, ப்ளீஸ்...''

''என்ன ப்ளீஸ்'? மீண்டும் 'சென்டிமென்ட்டா? சரி விடு, விஷயத்தை மட்டும் சொல்கிறேன்'! எனக்கு இன்னமும் மண விடுதலை கிடைக்காததுதான் காரணம். நம் நாட்டு மடத்தனமான சட்டம்! கல்யாணம் ஆன

நாளிலிருந்தே தகராறு என்றாலும் திருமணமாகி ஓர் ஆண்டு காலமாவது முடிந்த பிறகுதான் 'டைவர்ஸ்' கேட்க முடியுமாம்! விவாகரத்து வேண்டும் என்று கேட்கவே ஓர் ஆண்டு! அப்புறம், அந்தக் கேசை நம் 'குடும்ப' நீதிமன்றம் விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ள ஓர் ஆறு மாதங்கள்! அப்புறம் மேலும் மடமடவென்று விஷயத்தை முடிப்பார்களா? அதுவும் இல்லை. அதற்குப் பிறகும் 'ரிகன்சிடரேஷன் ஆபீசர்' என்று ஒரு ஒய்வு பெற்ற அதிகாரி யாரையாவது வைத்து இருவருக்கும் சமாதானம் செய்து வைக்க முயற்சி நடக்கிறது! இவர்கள் என்ன, நீதிமன்றம் நடத்துகிறார்களா அல்லது ஏதேனும் தொண்டு நிறுவனமா? சே!சேசே! சுத்த மோசம்! விவாகரத்து வேண்டும் என்றால் 'இந்தா' என்று கொடுக்க வேண்டியதுதானே? சும்மா இழுத்தடித்துக் கொண்டு நம் வரிப்பணத்தை வீணாக்கிக் கொண்டு...''

''ஏன் அப்படி இழுத்தடிக்கிறார்கள்?... பொதுவாய், நம் நீதிமன்றங்களின் நடைமுறையே ரொம்பவும் ஆமை வேகம்தான்! இல்லையா சுகி?!''

''அதுவேறு மாது! இங்கே கணவன் மனைவி சமாதானமாய்ப் போய்விட வாய்ப்புகளும் கால அவகாசமும் கொடுக்கிறார்களாம்!''

''அது நல்லதுதானே சுகி! ஒரு திருமணம் நிலைப்பதற்காக...''

''மண்ணாங்கட்டி! நிலைக்கிற திருமணம் என்றால் விவாகரத்து வரை வருமா? இவர்கள் இன்றைக்குச் சமாதானப்படுத்தி அனுப்பினால் அப்புறம் சண்டையே

இல்லாமல் இருவரும் சொர்க்க வாழ்வு வாழ்ந்து விடப் போகிறார்களாக்கும்! மணவிலக்கு வேண்டும் என்றால் பேசாமல் 'இந்தா' என்று கொடுத்துத்தொலைக்க வேண்டியதுதானே?''

மாதவி பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. அவளுக்கு உள்ளூர நம் அரசாங்கத்தின் முயற்சி மிகவும் பிடித்து விட்டிருந்தது. எவ்வளவு செலவு பண்ணி, என்ன பாடு பட்டு, பெற்றவர்கள் பிள்ளைகளுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கிறார்கள்! அதை, எடுத்தேன், கவிழ்த்தேன் என்கிற மாதிரி சட்டென இல்லையென்று ஆக்குவது தப்பல்லவா?

அந்த இளங்கோவிடம் திரும்பி, ''இப்போது, சுகிர்தாவின் விவாகரத்து வழக்கை நடத்தத்தான் வந்திருக்கிறீர்களா?'' என்று மெதுவாய் வினவினாள்.

வழக்கு நடத்துவதா?!

''அய்யய்யோ! மற்ற வழக்கு மாதிரி விவாகரத்து வழக்கும் என்று எண்ணினீர்களா? இந்த மணவிலக்கு வழக்குகள் நடக்கும் குடும்ப நீதிமன்றங்களில் வக்கீலுக்கு இடமே கிடையாது! பேச்சு வார்த்தை எல்லாம் வாதியும் பிரதிவாதியும் தான் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்!'' என்றான் அவன்.

''பின்னே...''

''பின்னே இதில் உனக்கென்னடா வேலை என்கிறீர்களா? விவாகரத்து வேண்டி மனுப்போடும் போது எப்படிச் செய்வது, உரிய வாசகங்கள், என்னென்ன

அடிப்படையில் மணவிலக்கு கோருவது... இந்த மாதிரி விஷயங்களில் உதவத்தான்!''

''ஆமாம்! மாதவி! கணவன் மனைவி இருவரும் சேர்ந்து ஒருமனதாய் மண விலக்கு பெற விரும்பினால், விவாகரத்து சீக்கிரம் கிடைக்கும் என்று அதற்குரிய சட்டக் குறிப்பை இவர்தான் கொடுத்தார். அதன்படி அனேகமாக, இன்னமும் ஓரிரு மாதங்களில் நான் முழு சுதந்திரப் பறவை ஆகி விடுவேன்!'' என்றாள் சுகிர்தா மகிழ்ச்சியோடு.

என்னவோ, மாதவியால், இந்த மகிழ்ச்சியில் பங்கெடுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை!

ஆனால், சுகிர்தாவுடைய கணவன் மாதிரி ஒருவனிடமிருந்து விடுதலை கிடைப்பது நல்லதுதான்..

''சுகி, இதற்கு உன் கணவரும் சம்மதிக்க வேண்டுமல்லவா? ஒருவேளை அவர் மறுத்தால்?

''அவன், ஏன் மாதவி, மறுக்கப் போகிறான்? இந்தத் திருமணம் ரத்து ஆனால்தானே அவன் அடுத்த திருமணம் செய்ய முடியும்? அதற்காகவாவது மணவிலக்குக்கு உடனே ஒத்துக் கொண்டுதானே தீருவான்? ஏற்கனவே ஒத்துக் கொண்டு விட்டான் தெரியுமா?''

மாதவிக்கு இது அநியாயமாய்த் தான் பட்டது! மனைவி இறந்தாலும் கணவன் புது மாப்பிள்ளை! மற்றபடி விலகினாலும் அப்படியேதானா? பெண்ணுக்கு மட்டும் வேறு மாதிரியாகி விடுகிறதே!

ஒரு பெருமூச்சுடன், அவள் மீண்டும் ஸ்டுடியோ வுக்குள் சென்றாள்.

இளங்கோ, கிளம்பும்போது மாதவியையும் அழைத்து விடைபெற்றான்.

''உங்களுக்கும், உங்கள் கணவருக்கும் ஒத்துப் போகவில்லை என்று சுகிர்தா சொன்னாள். உங்களுக்கு வேண்டுமானால் ஒரு மனு எழுதிக் கொண்டு வரவா?'' என்று அவன் கேட்கவும், மாதவிக்கு மீண்டும் நெஞ்சுக் குள் பிசைந்தது.

''ஏய் இளங்கோ! சும்மா அவளைக் கலக்காதே! மாதவியெல்லாம் வேறு ரகம். விவாகரத்து செய்யும் தைரியம் எல்லாம் அவளுக்குக் கிடையாது! இப்போது அவள் கணவன் வந்து, அழைத்தால் கூடப் பின்னா லேயே அவன் கால்பிடிக்க ஓடி விடுவாள்! சும்மா பகல் கனவு காணாதே!'' என்றாள் சுகிர்தா, விளையாட்டாய் இளங்கோவின் தோளில் தட்டி.

''அதுதானே பார்த்தேன்! இவ்வளவு அழகான அயிட்டமெல்லாம் இப்படி மாட்டிக் கொண்ட கேசாய்த் தான் இருக்கிறது! எனக்கு அதிர்ஷ்டமே கிடையாது. என்ன செய்வது? நான் வரட்டுமா, மாதவி? எப்போது மனதை மாற்றிக் கொண்டால் ஒரு தகவல் அனுப்புவீர் கள் என்று நம்புகிறேன்!'' என்று கூறித் தன் விசிடிங் கார்டை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

அவள் அதை மிகுந்த தயக்கத்துடனேயே வாங்க வும், '' சும்மா வாங்கிக் கொள்ளுங்கள் மாதவி. விவாக ரத்துக்காக மட்டும் தான் என்னைக் கூப்பிட வேண்டுமா

என்ன? ஒரு நண்பனாக... ஒரு பேச்சுத் துணையாக... நீங்கள் எப்போது, எதற்கு.... அழைத்தாலும் நான் வருவேன்!'' என்று சிரித்தான் அவன்.

''ஏய், ஏய், பெரிய ஆள்தான் நீ! பேச்சுத் துணை வருகிறாயா? வாயிலேயே கொடுப்பேன்! மாதவி ஒன் றும் அப்படி எளிதாகப் பழகுகிறவள் அல்ல, தெரியுமா? கிளம்பு!'' என்று இலகுவாகப் பேசிய சுகிர்தா, கைப் பையை எடுத்துக் கொண்டு, ''மாது, நான் இளங்கோ வோடு கொஞ்சம் வெளியே போய் விட்டு வருகிறேன். 'பொட்டிக்'கையும் ஒரு கண் பார்த்துக் கொள்!'' என்று கிளம்பிச் சென்றாள்.

இந்தப் பேச்சுகளில் ஏதோ ஒன்று மாதவியின் அமைதியைக் கெடுத்து அவளை அலைக்கழித்தது... மனதிற்கு ஒவ்வாத ஏதோ ஒன்று என்னவோ ஒரு கன்னிப் பெண்ணிடம் முயல்வது போன்ற குறிப்புடன் கூடிய வார்த்தைகள் அந்த இளங்கோவின் பேச்சில்.... ஏன், சுகிர்தாவின் பேச்சில் இருந்தது போலத் தோன்றி யது. தோன்றி அவளை கூச வைத்தது.

இது, கபடமற்ற கேலியாகவும் இருக்கலாம்! ஆனால், மாதவியின் மனம் சற்றுக் கலங்கிப் போயிற்று.

தனசேகரன் மட்டும் ஒழுங்காக அவளோடு குடித் தனம் நடத்திக் கொண்டிருந்தால், வெறும் விளையாட் டாய்க் கூட இப்படி அவளிடம் யாரால் பேச முடியும்? தைரியம் வருமா?

சுகிர்தா உதவிக்கென்று அமர்த்தியிருந்த பெண், ஏதோ சம்பளத் தகராறு என்று நின்று விட்டாள். வேறு

ஆள் வைத்துப் பார்க்கும் அளவுக்கு 'பொட்டிக்'கிலும் அப்படி ஒன்றும் விற்பனை இல்லாததால், வேறு ஆள் யாரையும் சுகிர்தா வேலைக்கு அமர்த்தவில்லை. எனவே, அவ்வப்போது சுகிர்தா வெளியே செல்லும் போது, 'பொட்டிக்'கைக் கவனித்துக் கொள்வது மாதவி யின் பொறுப்பாயிற்று.

அதைப் பற்றி மாதவி பொருட்படுத்தவும் இல்லை! அவளுக்கு எவ்வளவோ பெரிய உதவி செய்திருப்ப வள்... செய்து கொண்டே இருப்பவள் சுகிர்தா.

முதலில் அவளது சொந்த வருமானம் என்று ஒன்று ஏற்படக் காரணமே அவள்தானே? அது இருப்பதால் தான், தனசேகரனின் பாராமுகத்தோடு பெற்றோரின் கோபம், குமுறல்களையும் கூடத் தைரியமாக எதிர் நோக்க முடிகிறது? இப்படி ஒரு சுய வருமானம் இல்லா மல் இருந்திருந்தால், முதலிலேயே தனசேகரனின் அலட் சியங்களையும் அநியாயங்களையும் உள்ளுர வேத னைப்பட்டபடியே பொறுத்துப்போக நேர்ந்திருக்கும். அப்போது விலகிப் பிறந்த வீடு சென்றிருந்தாலும், பின்னர் பெற்றோரின் வற்புறுத்தலுக்குப் பணிந்து மீண் டும் கணவன் வீடு சென்று, முன்னிலும் கேவலமாய் சுகிர்தா சொல்வது போலத் தனசேகரனின் கால் மிதியாய் வாழ நேர்ந்திருக்கும்!

அதெல்லாம் இல்லாமல் அவள் தன்மானத்தோடு வாழ்வதற்கு வகை செய்ததற்கு நன்றிக்கடன் செலுத்த இதுமட்டுமின்றி, இன்னமும் கூட எவ்வளவோ செய்ய லாம் என்று மாதவி நினைத்தாள்.

ஆனால், இதுபோன்ற இடையூறுகள் காரணமாய், தேவையான அளவு படங்களை வரைய முடியாமல் போகவே, அவற்றை வீட்டுக்கு எடுத்துப் போய் வரை யத் தொடங்கினாள்.

என்னேரமும் சுறுசுறுப்பாய், வீட்டினரின் தேவை அறிந்து பணி செய்வதில் இந்துமதி கெட்டிக்காரி. சமைய லறைப் பொறுப்பை மாமியார் பார்த்துக் கொள்ள மற்ற வகையில் குடும்ப இயந்திரம் எளிதாய் இயங்க இங்கித மாய் உதவி வந்தாள்.

மாமனார் வந்ததும் கைப்பையை வாங்கி வைத்து, குடிக்கத் தண்ணீர் கொடுத்து, முகம் பார்த்துக் களைப்பு அறிந்து, நேரத்துக்குத் தக்கபடி கா∴பியோ, மோரோ கொடுத்து உபசாரம் செய்வாள். கணவனுக்கும் அப்ப டியே! ரேவதிக்கும், பூஜை வேளைப் பூப்பறித்து வைப் பது, பூஜையறை சுத்தம் செய்வது, அங்கே இங்கே பொருட்கள் கலைந்து விடாமல் பார்த்துக் கொள்வது வேலையாட்களை மேற்பார்வை பார்ப்பது எளிய, ஆனால் மிகவும் தேவைப்பட்ட உதவிகள்!

இப்போது, அவள் தாய் வீடு சென்றுவிட, இந்த இதங்கள் இல்லாமல், எல்லோரும் திணறினர்.

இதுபற்றி யோசித்து உதவுகிற எண்ணமே இல்லா மல், அலுவலகம் சென்று வேலை பார்க்கிறவள் போலத் தினமும் படம் வரையப் போய்விட்டு வந்ததோடு, வீட்டிலும் வண்ணங்களை வைத்துக் கொண்டு உட் கார்ந்த மாதவியிடம் எரிச்சல் வந்தது.

திருமணமாகும் முன் இதெல்லாம் மாதவி செய்தது தானே? செல்லச் சிரிப்பும், விளையாட்டுமாக வண்ணத்துப் பூச்சியாய் பறந்து பறந்து செய்யவில்லையா? இப்போது படமா முக்கியம்?

''என்னம்மா! வேலை முடிந்து களைத்துப் போய் வந்திருக்கிறேன். ஒரு காபி தரக்கூடாதா? அது என்ன கண்ணராவி, கிறுக்கிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறாயே!'' என்றார் தகப்பனார்.

''அம்மாவுக்கு உதவக்கூடாதா?'' என்று வெடுவெடுத்தான் தமையன்.

''இப்படி இருந்துதான் மாப்பிள்ளைக்கு வெறுத்து விட்டதுபோல' என்று தொடர்ந்து பேசியதுதான் அவளுக்குத் தாங்க மாட்டாமல் போயிற்று.

''கிறுக்குகிறேனா? எனக்குச் சோறு போடுகிற கலையைப் போய் அப்பா கிறுக்குகிறேன் என்கிறாரே!'' என்று தாயிடம் குமுறினாள்.

''என்ன பேசுகிறாய்? உனக்குச் சோறுபோட என்று நீ சம்பாதிக்க வேண்டுமா? நாங்கள் கேட்டோமா? பார்த்துத் தந்ததை வேண்டாமென்று வந்துவிட்டாலும், உனக்குச் சோறு துணி அப்பா தரமாட்டாரா? இந்து இங்கே இல்லாததற்கு நீ கொஞ்சம் ஏந்திச் செய்யக் கூடாதா? என்பது அவருக்கு! அதில் என்ன தப்பு?'' என்றாள் ரேவதி.

மாதவி தாயை வெறித்துப் பார்த்தாள்.

ரேவதியின் 'நாங்கள்' அந்த வீட்டில் அவளைத் தனிமைப்படுத்தியது!

ஒரு பெண்ணுக்குத் திருமணம் ஆகிவிட்டால், அது வரை 'நாம்' ஆக இருந்தது மாறி, அவள் வேற்றாளாகி விடுகிறாள்! 'நாங்கள் கேட்டோமாவா'மே!

''இந்து, இந்து'' என்று எல்லோரும் வாய்க்கு வாய் சொல்வது மாதவியின் பொறாமையைத் தூண்டியது. இருபத்தி இரண்டு ஆண்டுகளாக அவள் தான் இருந்த வீட்டை அன்னியமாகிவிட்டளே என்று ஆத்திரமாக எண்ணி விட்டு, உடனேயே அவள் தன்னை நேர்ப்படுத்திக் கொண்டாள்.

அண்ணன் மனைவி நல்லவளாகக் கிடைத்து, இந்த வீட்டோடு பொருந்தி கொண்டது அவர்களது அதிர்ஷ்டம்!

அதை நினைத்து சந்தோஷப்பட வேண்டுமே தவிர, தன்னை அன்னியமாக்கி விட்டதாக எண்ணி ஆத்திரப்படுவது தவறு. மாதவியை இந்துமதி அன்னியமாக்கவில்லை. மாதவியின் திருமணத்தன்றே அவள் இந்த வீட்டுக்கு அன்னியமாகிவிட்டாள்! அவளுடைய குடும்பம் வேறாகி விட்டது! வீடும் மாறிவிட்டது!

அவளுக்குள்ளேயே அந்த அன்னியத் தன்மை இருப்பதால்தான், அவள் சம்பாதித்த பணத்தில், வீட்டுக்குப் பழம் பண்டங்கள் வாங்கி போட்டுக் கொண்டே இருக்கிறாள். மற்றபடி, உணவுக்கும், உறைவிடத்துக்கும் என்று பணமாய்க் கொடுத்தால், பெற்றோர் அண்ணன் எல்லோரும் அதை அவள் மூஞ்சியிலேயே விசிறியடித்து விடமாட்டார்களா!

யோசித்துப் பார்த்தபோது, இந்த வீட்டை விட்டும் விலகி விடுவது மேலோ என்று தோன்றியது! குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு இந்துமதி வந்துவிட்டால், அவளை எல்லோரும் கொஞ்சுவதில் நிச்சயமாக இவள் மனது கெட்டுவிடும்! இப்போதே கூட இவர்கள் எதிர் பார்க்கிற மாதிரி படம் வரைவதை விட்டுவிட்டு இந்த வீட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க அவளால் முடியாது! படம் வரைந்தாக வேண்டும்! சுய சம்பாத்தியம் இருந்தாக வேண்டும்! அடிமனதின் திடத்துக்கு, அது கட்டாயம் வேண்டும்!

சுகிர்தாபோல, ஒரு பெண்கள் விடுதியில் தங்கிக் கொள்வதுமேல் என்று தோன்றிவிட்டது, அவளுக்கு.

ஆனால், அதை மெள்ளத் தாயாரிடம் சொன்ன போது, ரேவதி கண்ணீர் விட்டு அழுதாள்.

''நீ என்ன, யாரும் இல்லாத அனாதையா! நாங்கள் எல்லோரும் செத்தாபோய் விட்டோம்! அப்பேர்ப்பட்ட புருஷன் பிடிக்கவில்லை என்று வந்துவிட்டாய்! தலை விதி ! ஆனால் இந்த வீடு இருக்கும் போது, ஒருத்தரும் இல்லாத மாதிரி விடுதி கிடுதி என்று போனாயானால், என்னை ரொம்ப நாள் உயிரோடு பார்க்க மாட்டாய்!'' என்று அழுதாள்.

''என்னம்மா! நீங்கள் ஏதேதோ பேசுகிறீர்கள்?! சுகிர்தா அங்கே நன்றாகத்தான் இருக்கிறேன் என்கிறாள். என்னைப் பார்த்துப் பார்த்து நீங்களும் வேதனைப்படுகிறீர்களே என்று தான் சொன்னேன்! பிடிக்கவில்லை என்றால் விடுங்கள்!'' என்று பெற்றவளை மாதவி சமாதானப்படுத்தும்படி ஆயிற்று.

சமாதானப்படுத்தினாளே தவிர அவள் மனது முற்றிலும் மாறிவிடவில்லை. பெற்றோர் ஒத்துக் கொள்ளும்படி செய்வது எப்படி என்று யோசித்த வண்ணமே இருந்தாள்!

நேர்மாறாக, மனைவியிடமிருந்து விஷயம் அறிந்த கதிரேசன், மகள் மனதிலிருந்து அந்த நினைவை அடியோடு அகற்றுவதில் முனைந்தார். வீட்டில் சமையலுக்கு என்று தனி ஆள் வைத்தார். உதவிக்குச் சிறுமி ஒருத்தி. ரேவதி மேற்பார்வையிடுதல் மட்டும் என்றானபோது, வீடு இலகுவாக நடந்தது. மேலும் மகள் அறியாமல் அவளைக் கண்காணித்தார்.

இந்நிலையில் தன் அலுவல் 'டூர்' முடித்துக் கொண்டு தனசேகரன் திரும்பி வந்தான்.

16

மாதவியுடைய கணவனின் நடமாட்டங்களைப் பற்றிச் சுகிர்தா ரகசியமாக விசாரித்து அறிந்தது போலக் கதிரேசனும் தெரிந்து கொண்டிருந்தார். ஆனால் அவளைப் போல ரகசியமாக அல்ல.

வெளிப்படையாக தனசேகரன் எப்போது வருகிறார் என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வார்.

இந்த முறை தனசேகரன் திரும்பி வந்ததும் அவசரமாகச் சென்று அவனைச் சந்தித்தார்.

வீட்டில் நடந்தவை பற்றிய விவரங்களை மருமகனிடம் ஒளியாது உரைத்து விட்டு, ''ஆனால், மாதவி மேல்

வேறுமாதிரி ஒரு தப்பும் கிடையாது மாப்பிள்ளை! நான் உளவு ஏஜென்சி ஆள் வைத்தே விசாரித்தும் விட்டேன்'' என்று அவர் மேலும் சொன்ன போது, சற்று நேரம் தனசேகரன் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை.

பிறகு, ''மாமா, இதை நீங்கள் சொன்னீர்கள்! அதனால் பொறுத்துக் கொண்டேன்! தயவு செய்து, மாதவியை உளவு பார்க்கிற வேலை, இனி செய்ய வேண்டாம்! நீங்கள் குறிப்பிட்டது போன்ற தப்பு எதுவும் அவளிடம் இராது என்று எனக்கு வெகு நிச்சயமாகத் தெரியும்!'' என்றான் உணர்ச்சி துடைத்த குரலில்.

சட்டென்று மருமகன் முகத்தைப் பார்த்தார் கதிரேசன்.

குரலை ஒத்ததுபோலத் தனசேகரனின் முகத்திலும் உணர்ச்சி துடைக்கப்பட்டிருந்தது.

பார்வை தழைந்து விட, ''மன்னித்து விடுங்கள் மாப்பிள்ளை!'' என்றார் பெரியவர்'' நீங்கள் தப்பாக நினைத்து விடக் கூடாதே என்று... உங்களுக்குச் சந்தேகம் வந்து விட்டால்...'' என்று அவர் தடுமாற, ''வராது'' என்றான் மருமகன் சுருக்கமாக.

''அது போதும், மாப்பிள்ளை!'' என்ற மாமனாரின் குரல் கரகரக்கவும், தனசேகரனுக்கு மனம் இளகிப் போயிற்று.

லேசாக முறுவலித்து, ''போதாதுபோல இருக்கிறதே, மாமா!'' என்று சற்று லகுவான குரலில் கூறினான். ''அந்த சுகிர்தா! அவளை மாதவியிடமிருந்து விலக்கியாக வேண்டும். அது, நடந்தால் தான் எல்லாம் நல்லபடியாக ஆகும்!'' என்றான் தொடர்ந்து.

''அப்படியானால், இனிமேல் அந்தப் பெண்ணோடு பழகக் கூடாது என்று மாதவியிடம் அதட்டிச் சொல்லி விடட்டுமா?'' என்று கேட்ட கதிரேசன், தனசேகரன் லேசாகத் தலையசைக்கவும் ''அது சரிவராது. இல்லையா மாப்பிள்ளை என் மகள் உடனே கொம்பேறி மூக்கனாய் ஆகி, அவளோடு கூட அந்த விடுதிக்கே போய் உட்கார்ந்து கொள்வாள்! ஆனால், இப்போது சும்மா இருந்தாலும், தகராறாகி விடும்போல் இருக்கிறதே!'' என்று கவலைப்பட்டார்.

சற்று யோசித்துவிட்டு, ''மாதவியிடம் சொன்னால் தானே மாமா, அப்படி ஆகும்? சுகிர்தாவிடம் முயற்சித்தால்?'' என்ற மருமகனை விசித்திரமாய் நோக்கினார் அவர்.

''அந்தப் பெண் துணிந்த கட்டை, மாப்பிள்ளை! என் மனைவியை விலக்கி விடு என்று நீங்கள் சொன்னால், கேட்டுக் கொண்டு சும்மா ஒதுங்கி விடுகிறவள் அவள் அல்ல!''

''சும்மா சொன்னால் அப்படித்தான்! ஆனால், சொல்லுகிற விதமாய்ச் சொன்னால்?... மாமா, அந்தப் பெண் பற்றி எனக்குச் சந்தேகம் உண்டு. அவள் எதனால் கணவனைப் பிரிந்து வாழ்கிறாள் என்று விசாரிக்கிறேன். விசாரித்து, 'உன் வண்டவாளத்தை எல்லாம் ஆதார பூர்வமாக மாதவியிடம் சொல்லி விடுவேன்! மரியாதையாக நீயாக அவளைவிட்டு ஒதுங்கிப்போ!' என்று மிரட்டினால்? மாதவி, குணக்கேடுகளைச் சகிக்கமாட்டாள். அடியோடு மாதவியை இழப்பதைவிட ஒரு

'பிசினஸ்' தொடர்பாகப் படங்களை வாங்கி, விற்க மட்டுமாய் இருந்து கொள்வது என்றால் அவளுக்கும் சம்மதமாகவே இருக்கும்!''

''என்ன படம், மாப்பிள்ளை! இவள் வரைந்து சம்பாதிக்கவிட்டால் குடியா முழுகிவிடும்? பேசாமல் இந்தப் படம் கிடம் எல்லாவற்றையும் ஏறக்கட்டித் தூரப் போடும் படி மாதவியிடம் கறாராய்ச் சொல்லிவிட வேண்டியதுதான்!''

மறுப்பாய்த் தலையசைத்தான் மருமகன். ''இல்லை, மாமா, வரைவதில் அவளுக்கு ஈடுபாடு இருக்கிறது. வரைந்து முடிக்கும்போது, ஒரு பரவசம் தோன்றுவதாக அவளே சொல்லியிருக்கிறாள்! அது விற்றுப் பணம் வரும்போது கூடுதல் மகிழ்ச்சி வேறு! அதை நாம் தடை செய்யக் கூடாது. ஆனால், எதற்கும் அவளது வடிகால் சுகிர்தா தான் என்று இருப்பதைத்தான் நாம் மாற்றியாக வேண்டும்! அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு நான் செய்கி றேன்! நீங்கள் நிம்மதியாக இருங்கள்'' என்றான்.

மாமனார் கிளம்புமுன், ஒரு ரசகுல்லா டின்னைக் கொடுத்தான். ''இந்த டீர் பங்களா தேஷ் வரை போய் வந்தேன், மாமா. வரும்போது கல்கத்தாவில் வாங்கி னேன். மாதவிக்குப் பிடிக்கும்.... நான் கொடுத்தேன் என்றால் சாப்பிட மாட்டாள். யாரோ உங்கள் நண்பர் கொடுத்ததாகச் சொல்லி அவளிடம் கொடுங்கள்!'' என்று கூறி மாமனாரை வழியனுப்பி வைத்தான்.

கதிரேசனிடம் கூறியது போலவே, கிடைத்த நேரத் தில் சுகிர்தாவைப் பற்றி விசாரித்தான் தனசேகரன்.

நிறைய விவரங்கள் கிடைத்தன.

அந்த விவரங்களை எல்லாம் மாதவியிடமே சொல் லலாமா கூடாதா என்று யோசித்தான். சொன்னால், அவள் காது கொடுத்துக் கேட்க வேண்டுமே!

சுகிர்தா பற்றிச் சும்மா, குறிப்பாக ஒரு வார்த்தை சொன்னால் கூட, எகிறுகிறவள் மாதவி! அதுவும், இருவ ரும் நல்லபடியாகக் குடும்பம் நடத்திக் கொண்டிருந்த போதே அப்படி! இப்போது அவன் சொல்வதில் ஒரு வார்த்தை ஏற்பாளா!

இவனது குடும்ப ஒற்றுமைக்காக, 'நீ உன் குடும்ப அவலத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லு' என்று சுகிர்தா வுடைய கணவனைத்தான் கேட்க முடியுமா? கேட்டா லும், அதில் பயன் இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு இல்லை!

சுகிர்தா என்ற பெயரைச் சொன்னால், அந்தக் குடும்பமே நொந்து போவது நன்றாய்த் தெரிகிறது.

இந்த வழி சரியில்லை என்று எண்ணி, சுகிர்தாவி டம் நேரடியாகப் பேசுவது என்று தனசேகரன் முடிவு செய்தான்.

சுகிர்தாவை அவளது 'பொட்டிக்'கில் சந்தித்துப் பேச முடியாது! அங்கே மாதவி இருப்பாள். சுகிர்தா தங்கியிருந்த பெண்கள் விடுதியிலும், அவள் பொதுவா கத் தாமதமாகத்தான் விடுதிக்குத் திரும்புவாள் என்றார் கள். இரவு ஏழு மணிக்கு மேல் பார்வையாளர்களுக்கு அனுமதி கிடையாதாம்!

இப்படிப்பட்ட நிலைமையிலும், அவளை எங்கே எப்படிச் சந்தித்துப் பேசுவது என்று தனசேகர் விரைவி லேயே திட்டமிட்டு விட்டான்.

ஆனால், அலுவலக நேரங்களிலும், பிறகும் கூட அதைச் செயலாக்க முடியாத சூழ்நிலை அமைந்து அதைத் தள்ளிப்போடும்படியாக ஆயிற்று.

பங்களாதேஷ், ஒரு குட்டியான அண்டை நாடு தான் என்றாலும், அங்கே, நிறுவனத் தயாரிப்புகளுக்குக் கிடைத்த வரவேற்பு, வேறு பல விஸ்தரிப்புகளைச் செய்யும் தைரியத்தை நிர்வாகத்துக்கு அளித்தது. மேற் கொண்டு பல திட்டங்களை நிர்வாகம் தீட்டுவதில் ஒரு வெளிநாட்டில் நல்ல விற்பனை ஏற்படுத்தித் தந்த தனசே கரும் பங்கேற்க வேண்டியிருந்தது. அவன் அலுவலக வேலைக்குப் பின் வாங்குகிறவன் அல்ல என்பதால் தன் சொந்த வேலையைக் கவனிக்க அவனுக்கு நேரம் கிடைப்பது அரிதாகிப் போயிற்று.

இதெல்லாம் தாண்டி, ஒருநாள் தனசேகரன் சுகிர்தா வைச் சந்தித்துப் பேசினான்.

அப்படிச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக்காக அவன் ஒரு சிறு தந்திரம் செய்திருந்தபடியால், அவனைக் கண்டது சுகிர் தாவுக்கு அதிர்ச்சியைத் தந்தது.

மாதவி முன்பு சொன்னதை அடிப்படையாகக் கொண்டு, மாதவியின் சித்திரங்கள் மொத்தமாகத் தேவை என்றும், அதுபற்றியும் வேலை மற்றும் விவரங் கள் குறித்தும் பேசுவதற்காக இருவருமாக அவனைச் சந்திக்க வரும் படியாக ஒரு பொய்ப் பெயரில் அவன் சுகிர்தாவிடம் அழைப்பு விடுத்தான்.

பண விவரம் பேச, சுகிர்தா மாதவியை அழைத்து வரமாட்டாள் என்பது அவனுக்கு நிச்சயம். இருவரையும் சேர்த்தே அழைத்ததால், தவறான நோக்கம் இராதென்று சுகிர்தா துணிந்து வருவாள் என்றும் தனசேகரன் நினைத் தது போலவே அவளும் வந்தாள். வந்து, அங்கே தனசேகரனைக் கண்டதும் திகைத்த போதும், சமாளித்துக் கொண்டு, எடுப்பாகப் பேசியபடியே நழுவவும் முயன் றாள்! அது முடியாமல் நின்றாள்!

அவளுடன் வார்த்தையாடுவதில் தனசேகரனுக்கு என்றுமே விருப்பம் இருந்ததில்லை! இப்போது கேட்க வேண்டுமா? அவனது எச்சரிக்கை, சுருக்கமாகவும், நேரடியாகவும் இருந்தது.

மாதவியின் கலை மூலம் சுகிர்தா சும்பாதிப்பது பற்றி அவனுக்கு அக்கறை இல்லை! ஆனால், அவளது சொந்த வாழ்வில் தலையிடுவதைச் சுகிர்தா நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். ஸ்டூடியோவை இடம் மாற்றிவிட வேண்டும்; பட விஷயமாகப் பேச எப்போதாவது தொடர்பு கொள்வது தவிர, மற்றபடி அவள் மாதவியை நெருங்கக் கூடாது! இதை அவளாகச் செய்யாவிட்டால், சுகிர்தாவின் சொந்த வாழ்வு - அவளது கணவனையும் புகுந்த வீட்டினரையும் அவள் படுத்தி வைத்தபாடு - நடத்திய விதம் பற்றி மாதவியிடம் சான்றுடன் விளக்கி, சுகிர்தாவின் முகத்தில் கூட மாதவி விழிக்காமல் தனசேக ரன் செய்து விடுவான்! எனவே மாதவியின் படங்களின் மூலம் கிடைக்கும் வருமானம் நிலைக்க வேண்டுமா னால், அவன் கூறியபடி அவள் மாதவியிடமிருந்து விலகி இருந்து கொள்ள வேண்டும்!

கடுமையும், கண்டிப்பும் நிறைந்த குரலில், இதைச் சொல்லி முடித்த பின் அரைக்கணம் கூடத் தனசேகரன் அங்கே நிற்கவில்லை.

சுகிர்தா பணத்தில் கெட்டி, பேராசை பிடித்தவள்! என்பது தனசேகரனின் அனுமானம். எனவே, மாதவி யின் படங்களின் மூலம் வரக்கூடிய பணத்தை விட்டு விடக் கூடாது என்பதுதான் அவளது முக்கியமான குறிக்கோளாக இருக்கும். அதனால், அந்தப் பணத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்காகவே, அவள், அவனது மிரட்டலுக்குப் பணிந்து விடுவாள் என்று அவன் நினைத் தான்! நிச்சயமாக எதிர்பார்த்தான் எனலாம்!

எனவே, அவசியம் என்று அவன் நினைத்ததைச் சொல்லிவிட்டு அதற்குமேல் அரைக்கணம் கூட அங்கே நில்லாமல், அவள் முகத்தை ஏறிட்டும் பாராமல் மடமட வென்று சென்று விட்டாள், அவ்வளவுதூரம், சுகிர்தா இருந்த இடத்தில் நிற்கக் கூட அவனுக்கு வெறுப்பாக இருந்தது!

மறுநாள் அலுவலகம் சென்றபோது, அவனது வாழ் வின் பொருளாதார உயர்வுக்கான பெரும் வாய்ப் பொன்று அவனுக்காக அங்கே காத்திருந்தது. அவனது வேலைத் திறமைக்கான பெரும் பரிசு!

பங்களாதேஷில் தனசேகரன் கொணர்ந்த வெற் றியை அடிப்படையாகக் கொண்டு, கீழ்த்திசை நாடுகள் அனைத்திலும், அவர்களது உரவிற்பனையைத் தொடங்க நிறுவனம் திட்டமிட்டிருந்தது.

தென்கிழக்கில் ஆஸ்திரேலியா வரையும், செல்ல முடிவு செய்தார்கள். மையான்மா, மலேஷியா, தாய் லாந்து, ஜாவா, சுமத்ரா என்று வரிசையாகக் கிளைகள் திறக்க நிறுவனத்தின் எம்.டி. முடிவு செய்திருந்தார்.

அவற்றுள் பல நாடுகளில் பொருளாதார வீழ்ச்சி ஏற்பட்டிருந்த போதும், உலக முழுவதும் அவர்களுக்கு உதவ முன் வந்துள்ளதை மனதில் கொண்டு, உரம் என்பது அவர்களின் விளைச்சலைப் பெருக்குவதற்கு உதவும் என்கிற அடிப்படையில் எடுக்கப்பட்ட முடிவு அது.

அந்தந்த நாடுகளில் தேவைப்பட்ட காலம் தங்கியி ருந்து, டீலர்களை நியமிப்பது, அன்னியச் செலாவணி, பணம் கொடுக்கல், வாங்கல் பற்றிய ஏற்பாடுகள் செய் வது என்று அனைத்தும், தனசேகரனிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டன. அந்தந்த இடத்திற்கேற்றபடி முடிவெடுக்கும் அதிகாரமும் தரப்பட்டது! கொடுக்கப்பட்ட பொறுப்புக்கு ஏற்றபடி நல்ல அலவன்சும், வேலையில் உயர்வும், பெரும் சம்பள அதிகரிப்பும் கூட அவனுக்குக் கொடுக் கப்பட்டது.

சாதாரணமாக என்றால் தனசேகரன் உற்சாகத்தில் துள்ளிக் குதித்திருக்க வேண்டிய விஷயம்! ஆனால், இப்போது அவன் மனம் தடுமாறியது. வாங்குகிற சம்ப ளத்துக்கு முழுமையாக உழைக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையை உடைய அவனுக்கே, இங்கெல்லாம் கிளைகள் திறந்தால், ஆண்டுதோறும் ஒரு தரமேனும் மேற்பார்வையிடச் சொல்லவேண்டியிருக்குமே, குடும்ப வாழ்வு என்ன ஆகும் என்ற கவலைதான் பெரிதாக உண்டாயிற்று!

அதை அவன் மெல்லக் குறிப்பிட்ட போது, உரக் கம்பெனி அதிபர் அதற்கும் தீர்வு சொன்னார். அடுத்த ஆண்டுகளில், இந்தப் பயணங்களைக் குடும்பத்தோடு சென்று, நிறுவனச் செலவில், விடுமுறைக்கால வேலை யாகச் செய்யும்படி கூறினார்.

அப்போதும் முழுமையற்ற முக்கால் சம்மதமாகவே தலையாட்டி விட்டு, தனசேகரன் தன் மாமனாரைச் சந்தித்தான்.

விவரம் அறிந்த கதிரேசனுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. ''எனக்குத் தெரியும் மாப்பிள்ளை! நீங்கள் அந்த அள வுக்கு இந்த அளவு மட்டுமென்ன, இதற்கு மேலும் முன்னேறுவீர்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருந்ததால் தான் என் மகளையே உங்களுக்குக் கொடுத்தேன்!'' என்று அவர் தன்னையும் சேர்த்துப் பாராட்டிக் கொண் டார்.

''ஆனால் மாமா, இந்த 'டூர்' கிளம்பினேன் என் றால், திரும்பிவர ஆறுமாதமேனும் ஆகிவிடும். இருக் கும் நிலையில் மாதவி என்ன நினைப்பாளோ என்று தான் கவலையாக இருக்கிறது!'' என்றான் தனசேகரன் சுரத்தின்றி.

''மாதவிதானே? இப்போது இருக்கிற மாதிரி இன் னும் ஆறு மாதம் இருக்கட்டும்! ஒரு வகையில், உங்க ளுக்குள். இந்தச் சிறு தகராறு வந்ததும் நல்லது தான் மாப்பிள்ளை! இல்லாவிட்டால், 'எத்தனை மாதமானா லும் என் வீட்டிலேயே தனியாகவே இருப்பேன்' என்று உங்கள் வீட்டிலேயே உண்ணாமல், உறங்காமல் கிடந்து உடம்பைக் கெடுத்துக் கொண்டிருப்பாள். இங்கே, எப்ப

டியும் அவள் அம்மா அவளைச் சாப்பிட வைத்து விடுவாள். நீங்கள் தைரியமாகப் போய் வாருங்கள்!'' என்ற கதிரேசன், மருமகன் முகம் தெளியாதது கண்டு, ''மாப்பிள்ளை, வாழ்க்கையில் ஒருவனுக்கு ஒரு சந்தர்ப் பம் தான் கிடைக்கும்! அதை நழுவ விடாமல் பிடித்து, நல்லபடியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். உங்க ளுக்கு இது அஸ்திவாரம் போடுகிற காலம் மாப்பிள்ளை! அடிப்படையை உறுதியாக அமைத்துக் கொண்டு விட்டீர் கள் என்றால், பிறகு அனுபவிக்கப் போகிறவள் என் மகள்தானே? பயணத்தை நல்லபடியாக முடித்துக் கொண்டு திரும்பி வந்து, கை நிறையக் காசைக் காட்டி னால் மாதவி தானாகச் சரியாகி விடுவாள்'' என்று முடித்தார்.

தலையசைத்து, ''மாதவி, பணத்தைப் பெரிதாக மதிக்கிறவள் இல்லையே மாமா!'' என்று தனசேகரன் மேலும் கவலையே காட்டினான். ''அவளை நினைக்கும் போது இந்த உயர்வும் வேண்டாம் வெளிநாட்டுப் பயண மும் வேண்டாம் என்று கூறி விடலாமா என்று கூடத் தோன்றுகிறது!''

பிசினஸ் மாமனாருக்கு மருமகனின் பேச்சு சரியா கப்படவில்லை. ''நீங்கள் இங்கு இருந்துதான் பெரிதாக என்ன நடக்கிறது, மாப்பிள்ளை? சும்மா, கொஞ்சம் ஆறப்போடுங்கள்! அதற்குள், இந்துவும் பிள்ளையோடு வந்து விடுவாள்! அது விளையாடுவதைப் பார்க்கும் போது, இவளுக்கும் பிள்ளை ஆசை வந்து விடும்! சும்மாவே உள்ளுர அவளுக்கு உங்கள் நினைப்புதான். நீங்கள் திரும்பிவரும்போது அவளும் மனம் இளகி

விட்டிருப்பாள். நீங்கள் வந்ததும், 'வாம்மா' என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னால், போதும்! அப்புறம் அப்பனாவது அம்மையாவது! உங்களை விட்டு நகரமாட்டாள்! பாருங்கள்!'' என்று உற்சாகமூட்டி மருமகனை அனுப்பி வைத்தார்.

அவரது பேச்சு நம்பிக்கையூட்ட, தனசேகரன், தன் வெளிநாட்டுப் பயணத்தைப் பல இனிய கனவுகளுடனேயே தொடங்கினான்.

கதிரேசனும், தான் முழுமனதாக நம்பியதைத்தான் மருமகனிடம் சொன்னார்.

ஆனால், அவர்கள் இருவருமே சுகிர்தாவை அறிந்திருக்கவில்லை! அவளது பாம்புக் குணத்தைப் பற்றிச் சிறிதும் தெரிந்து கொண்டிருக்கவில்லை.

எனவே, வெகுசில நாட்களிலேயே, மணவிலக்கு கோரி, குடும்ப நீதி மன்றத்தில், மாதவி மனு செய்வாள் என்றும் அவர்கள் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

17

சிறுவயதிலிருந்தே, தான், தனது என்கிற எண்ணம் மிகுந்து வளர்ந்தவள் சுகிர்தா.

ஏங்கித் தவமிருந்து காலம் கடந்து பெற்ற மகள்! அவளுக்குப் பிறகு பிறந்த இரண்டும் கூடப் போய் விடவே, சுகிர்தா அவளுடைய பெற்றோரின் உயிர் நிலையானாள்.

அவர்களால் இயன்றவரை, சுகிர்தா கேட்டதை எல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்தனர்.

அப்படிக் கேட்டது கிடைக்காதபோது அவள் பேயாட்டம் ஆடினாள்.

சுகிர்தா வளர வளர, அவளது ஆசைகளும், ஆட்டங்களும் கூடவே வளர்ந்தன.

ஏற்கெனவே நோஞ்சானாயிருந்த, அவளுடைய தாயாரும் மறைந்து விட, பெற்றவளின் கண்டிப்பு, அடியோடு அவளுக்கு இல்லாது போயிற்று. தந்தையிடமோ, தாயற்ற பெண் என்கிற சலுகை வேறு.

அவளது திருமணத்திற்காக, தகப்பனாரின் சேமிப்பு, சொத்து அவ்வளவையும் செலவழிக்கச் செய்தாள். அவரது ஓய்வுகால ஊதியமும், ஊரில் பிரிந்து விற்கக் கூடிய சில குடும்ப நிலங்களின் மூலம் வந்த கூட்டுக் குத்தகைப் பணமும், இருந்ததாலே அவர் பிழைத்தார் எனலாம்.

சுகிர்தா, முகுந்தனைத் திருமணம் செய்து கொண்டதன் முக்கிய காரணமே, அவளை மணம் பேசி வந்தவர்களுள் அதிகப் பணம் படைத்திருந்தது அவனது குடும்பம் என்பதுதான். தந்தையற்ற அவனிடம்தான் தொழில் நிர்வாகம் இருந்தது.

திருமணமாகி வந்ததுமே சுகிர்தா தன் சுயரூபத்தைக் காட்டத் தொடங்கி விட்டாள்.

தேனிலவிலேயே, அவளது உபதேசம் முகுந்தனுக்குத் திகட்டிப் போயிற்று.

சிறுவயதிலிருந்தே கடமை உணர்வோடு வளர்ந்த வன் அவன். மூன்று தங்கைகளுக்கும் நல்ல வாழ்வை அமைத்துக் கொடுப்பதாகத் தந்தை இறக்குமுன் அவருக் குக் கையடித்துக் கொடுத்திருந்தான். அவனுடைய தாயும் பாசத்தின் வடிவம் எனலாம். தங்கைகளுக்கும் அண் ணன் என்றால் உயிர்.

அந்தத் தங்கைகளையும், தாயையும் வீட்டை விட்டு விரட்டி விடவேண்டுமாம்! முழு வருமானத்தையும் கொண்டு இவர்கள் இருவரும் ராஜபோகமாய் வாழ வேண்டுமாம்!

முதலில் வேடிக்கைக்கு ஏதோ சொல்கிறாள் என்று எண்ணிய முகுந்தன், பல முக்கியமான தருணங்களிலும் கூட சுகிர்தா இதை வற்புறுத்திப் பேசவும், திகைத்துத் தினறித் திண்டாடிப் போனான்.

அவளது விருப்பம் நடக்க முடியாதது என்று அவன் தெளிவுபடுத்தவும், வழக்கம் போலப் பேயாட் டம் ஆடினாள்.

அதிர்ச்சியுற்று மலைத்தபோதும், அவமானம் என்று கூசியபோதும், அவன் தன் கடமையிலிருந்து சற்றும் இறங்கி வருவதாக இல்லை!

மனைவியின் கோர மனதைத் தங்கைகள், தாயிடமி ருந்து முகுந்தன் மறைக்க நினைத்தது நடக்கவில்லை.

அவ்வளவுதான். அமைதியாக வாழ்ந்திருந்த அந் தக் குடும்பம் கலங்கிக் குன்றி தலைகுனிந்து நிற்கும் அளவு உரக்கக் கத்தி, ரகளை செய்தாள். கையில்

கிடைத்ததை எடுத்து வீசினாள். கொடும் வார்த்தைக ளைப் பேசி கண்ணீர் விட்டுக் கதற வைத்தாள்.

சுகிர்தாவுடைய தந்தை விஷயமறிந்து வந்து புத்தி சொல்லி ஒரு பயனும் இல்லை. திருமண வயதை எட்டிக் கொண்டிருந்தவளிலிருந்து அப்போதுதான் வயதுக்கு வந்திருந்த சிறு பெண் வரை யாரையும் சுகிர்தா விட்டு வைக்கவில்லை! தரக் குறைவாய், இட்டுக் கட்டிப் பேசி அவர்களது நல்ல பெயரையே அவள் நாறடிக்க முயன்ற போது முகுந்தன் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான்.

ஓரளவு பணத்தைக் கொடுத்து சுகிர்தாவை விலக்கி விட்டான்.

அந்த அளவு பணத்தில் அவளுக்குத் திருப்தி இல்லைதான். ஆனால் முகுந்தன், தவிர, மூன்று பெண் கள், தாயார் எல்லோருக்கும் சமபங்கு வைத்து, முகுந்த னின் வருமானத்தில் அவனது தேவை போக அவளுக் குச் சட்டப்படி வரக்கூடிய தொகையைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால், அதைவிட முகுந்தன் கொடுக்க முன் வந்த பணம் அதிகமாகவே இருந்தது!

எனவே பணத்தை வாங்கிக் கொண்டாள்.

காலம் கடந்து கண் விழித்த தந்தையின் புத்திமதிக ளைக் கேட்கப் பிடிக்காமல், பெண்கள் விடுதி ஒன்றில் போய்ச் சேர்ந்து கொண்டாள்.

'பொட்டிக்' வைத்து, சுரிதாரும், சேலையும் விற்க லாம். நல்ல லாபம் வரும் என்று முடிவு செய்து தொடங்கினாள்.

திருமணத்தை ரத்து செய்யக் கோரி மனு கொடுத்தது முகுந்தன் தான். அதில், இன்னமும் பணம் கிடைக்குமா என்று வழிமுறை கண்டறியத்தான் சுகிர்தா வக்கீலை நாடியது!..

'பொட்டிக்'கிலும், சுகிர்தா நினைத்ததுபோலப் பணம் நிறைய வரவில்லை! இடத்துக்கு வாடகை கொடுத்து, துணி வாங்கி கணக்குப் பார்த்தால் வரவுக்கும் செலவுக்கும் தான் கட்டி வந்தது!

புத்திசாலித்தனமாக, முகுந்தன் கொடுத்த பணத்தில் பாதியைத்தான் சுகிர்தா தன் 'பொட்டிக்'கில் முதலீடு பண்ணியிருந்தாள். பேசாமல் 'பொட்டிக்'கை மூடிவிட்டு, மீதிப் பணத்தின் வட்டியிலேயே வாழ்வது மேலோ என்று அவள் யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோதுதான் பொன் முட்டையிடும் வாத்தாய் மாதவி அவளுக்குக் கிடைத்தாள்!

இப்போது, அந்த வாத்து கைவிட்டுப் போய் விடுமா! என்னதான், 'படங்களை வாங்கி விற்றுக் கொள்' என்று தனசேகர் சொன்னபோதும் சுகிர்தாவுக்கு அதில் நம்பிக்கை இல்லை. முதலில் மாதவியின் நட்பை வெட்டி விட்டால் பிறகு தொழிலில் மட்டுமான உறவை அறுப் பது மிக எளிது! படத்தின் மூலம் வருமானத்தை அதிகப் படுத்திக் காட்டினால் போதுமே!

அந்த வருமானத்தைக் காட்டுவது கடினமும் அல்ல! மாதவியின் சித்திரங்களுக்குக் கிராக்கி நன்றாகவே இருந் தது!

மாதவியை விட்டு அடியோடு விலக்கப்பட வேண் டிய, முக்கியமான ஆள் அவளுடைய கணவன்தான்

என்று சுகிர்தா முன்பே முடிவு செய்திருந்தாள். அதற்கான முயற்சியில் ஓரளவு வெற்றியும் கண்டிருந்தாள். இனி முழுவெற்றி பெற வேண்டியதுதான் என்று நினைத்து, அதற்கான வாய்ப்புக்காக, 'உறு மீன் வருமளவும் வாடியி ருக்கும் கொக்காய்க் காத்திருந்தாள்.

அவள் காத்திருந்த தருணம் கிட்டியதும், வினாடி கூட வீணாக்காமல் செயல்பட்டாள்.

ரகசியமாக விசாரித்து தனசேகரனின் நடமாட்டங்க ளைப் பற்றி அறிந்து கொள்வது எப்போதும் அவளது வழக்கமே! இப்போதும் அப்படியே விசாரித்து, அவன் வெளிநாடு செல்லப்போவதையும் அறிந்து கொண்டாள்.

தனசேகரன் வெளிநாடு செல்வதற்கு முன்பான இருதினங்களும் சுகிர்தா எதற்கும் அஞ்சினாள், கலங்கி னாள்; எப்போதும் விழிகளில் நீர்த் ததும்ப சோகமாகவே இருந்தாள். மாதவி, அதைக் கவனித்துவிட்டால், தன் உணர்ச்சிகளை மறைக்க வெகுவாக முயன்றாள்.

கவலையும் பயமும் ஓர் உருவாகிவிட்ட தோற்றம்!

அவளது விவாகரத்தைப் பற்றிய உணர்ச்சி வெளிப் பாடு என்பதாக மாதவி ஊகித்தாள்.

ஒரு திருமணம், நல்ல இல்லறம் நடத்துவோம் என்று கண்ட கனவு கலைந்து விட்டதே என்கிற கவலை! இளித் தனியாக எப்படி வாழப் போகிறோமோ என்கிற பயம்!

ஏன், மாதவிக்கு இல்லையா, இந்தப் பயமும் கவலையும்? குழப்பமும் வேதனையும் கூடத்தான்!

இதெல்லாம் தீர என்ன செய்வது என்று புரியாத மலைப்பு வேறு!

எண்ணிப் பார்த்தால் தானே இந்த வேதனை என்று கணவன் நினைப்பு வந்தாலே, வேறு ஏதாவது வேலையில், வரைவதில் ஈடுபட்டு மறக்க முயல்வது... அன்றாடம் நிகழ்வதுதானே!

சுகிர்தாவின் திருமணம் விரைவிலேயே ரத்தாகி விடும் என்ற தகவல் ஏதும் கிடைத்ததோ என்னவோ?

இந்த சோகத்தை ஆற்ற வார்த்தைகள் கிடையாது என்று முதலில் ஒதுங்கிப்போன மாதவி, சுகிர்தா விசும்பத் தொடங்கவும் தாங்கமாட்டாமல் தோழியிடம் சென்றாள்.

அவசரமாக கண்ணைத் துடைத்து, முகத்தைச் சீர்படுத்திக் கொள்ள முயன்ற தோழியின் முதுகை லேசாக வருடி, ''ஷ் கட்டுப்படுத்திக்கொள். சுகிம்மா! நீயாக விரும்பிக் கேட்ட விவாகரத்துதானே? அது வரப்போகிறது என்று இப்படிக் கலங்கலாமா?'' என்று கேட்ட மாதவியின் தலையில் ஓங்கி ஒரு குட்டு வைக்கலாமா என்று வந்தது சுகிர்தாவுக்கு.

இந்தக் கவலையும் பயமும் ஏன் என்று கேட்டுப் பேச்சைத் தொடங்குவாள் என்று பார்த்தால், இவ்வளவு முட்டாள்த்தனமாக அதற்கு ஒரு காரணத்தை மாதவியே கற்பித்துக் கொண்டு மற்றவளைத் தேற்ற வேறு வந்து விட்டாளே!

முகுந்தனைப் பிரிவது குறித்து, இவ்வளவு காலம் கழித்து இப்போதா கலக்கம் தோன்றிவிடப் போகிறது! மூடம்! நிர் மூடம்!

உள்ளூரப் பொங்கிய ஆத்திரத்தைப் பெருமுயற்சி செய்து, சுகிர்தா அடக்கிக் கொண்டாள். சொல்லப் போனால், மாதவி முட்டாளாய் இருப்பது தான் அவளுக்கும் வசதியாய் இருக்கிறது!

எனவே, குனிந்து, கண்ணீரை துடைப்பவள் போல, முகத்தைச் சரியான பாவனைக்கு கொணர்ந்து விட்டு, சுகிர்தா மீண்டும் நிமிர்ந்தாள்.

''என் திருமணம் முறிந்தது என் தலைவிதி, மாது! அது மாற்ற முடியாது என்பது முதலிலேயே தெரிந்து விட்டதால், அதற்காகப் படவேண்டிய வேதனை எல்லாம் ஏற்கெனவே பட்டு முடிந்து விட்டேன்! ஆனால் இது வேறு விஷயம்! மானம் பற்றியது! அவமானம் நேர்ந்து விடுமோ என்று அதை நினைக்கவே நெஞ்சு பதறுகிறது! உடல் நடுங்குகிறது!'' என்றவளின் உடல் குலுங்குவதைக் கண்டு மாதவி திகைத்தாள்.

தோழியைத் தோளோடு அணைத்து, ''என்ன விஷயம், சுகி?'' என்று விசாரித்தாள்.

தோழி மீண்டும் உடல் நடுக்கவும், ''கஷ்டமாயிருந்தால் விட்டுவிடு சுகி, சொல்ல வேண்டாம்!'' என்றாள் ஆறுதலாக.

சொல்லாமல் இருக்கவா இந்தப் பாடு? பல்லைக் கடித்துவிட்டு, உடனேயே முகத்தைச் சோகமாக மாற்றி, ''சொல்வதற்கு, எனக்கு, உன்னை விட்டால் யார் இருக்கிறார்கள், மாது?'' என்று விசும்பினாள் சுகிர்தா.

''இப்படி அழுகிறாயே! என்ன நடந்தது, சுகி?'' என்று கவலையுடன் மாதவி விசாரித்தாள்.

''அது... அதை உன்னிடம் எப்படிச் சொல்வேன்! அய்யோ? உன்னிடமே நான் எப்படிச் சொல்லுவேன்?'' என்று புலம்பிவிட்டு, ''அப்புறம் நீ தனசேகரனை அடியோடு வெறுத்து விடுவாயே!'' என்றுரைத்துக் கண்ணீர் வடித்தாள் சுகிர்தா.

மாதவி திகைத்துப் போனாள்! சுகிர்தாவின் துன்பத்தின் காரணம் தனசேகரனா? எப்படி? இந்த அபலைப் பெண்ணுக்கு அவன் என்ன தீமை செய்திருக்கக் கூடும்?

''அவர் என்ன செய்தார் சுகி?'' என்று மாதவி ஆத்திரத்துடன் தோழியைக் கேட்டாள்.

''இதுவரை ஒன்றும் செய்யவில்லை'' என்று உதடு குவித்துப் பதவிசாக உரைத்தாள் சுகிர்தா.

மாதவியின் முகத்தில் எரிச்சல் எட்டிப் பார்க்கவும், உடனேயே, ''ஏதேதோ செய்யப் போவதாக மிரட்டினார்!'' என்று மீண்டும் உடல் நடுங்கினாள்!

''என்ன செய்யப்போவதாக மிரட்டினார்?'' என்றாள் மாதவி முகமும் குரலும் இறுக.

''என்னை... என்னை...''

''உன்னை?''

''என்னை என்னை ஏதாவது பொது இடத்தில் ரவுடிகளை விட்டு நி.. நிர்வாணமாக்கி அவமானப்படுத்தப் போவதாக... மாது! அப்படி ஏதும் நேர்ந்தால் நான் செத்துவிடுவேன்... அய்யோம்மா! நினைக்கவே பயம்... பயமாய் இருக்கிறதே!'' என்று அவள் கூறியபோது, அவளது உடம்பு ஒரேயடியாக வெட வெடவென்று நடுங்கியது.

''என்னது? நி..நிர்வா.. சே! சொன்னது தனுவா? அவரா இப்படிச் சொல்லி உன்னை மிரட்டினார்? பெண்ணை மதிக்கிறேன், பெண்மையை மதிக்கிறேன் என்றுவிட்டு இப்படி எப்படி..? என்னால் நம்பவே முடியவில்லையே! என்ன அநியாயம்! ஆனால், ஏன்? ஏன் அப்படிச் செய்வாராம்? உன்னை எதற்காக அப்படி மிரட்டினார் சுகி? ஏன்? எதற்காக அப்படிச் செய்வாராம்?'' என்று படபடத்தாள் மாதவி.

''எல்லாம் உனக்காகத்தான்!'' என்றாள் சுகிர்தா. மீண்டும் மாதவி பேச அவகாசம் கொடுக்காமல், ''என் தலையீடு இல்லை என்றால், ஆணாதிக்கம் கிடையாது, என்பது போல ஓரிரண்டு வார்த்தைகளிலேயே மயங்கிப் போய், அவரது காலை நக்கிக் கொண்டு நாய் போல அவர் வீட்டில் நீ கிடந்திருப்பாயாம்...''

''நாய் மாதிரியா?''

''ஆமாம்! அவர் காலையே சுற்றிக் கொண்டு வாலை, ஆட்டாத நாயாக இருந்தாயாம்! நான் வந்து, பணம் சம்பாதிக்க வழி சொல்லிக் கொடுத்து, சுதந்திரம் கற்றுக் கொடுத்து உன்னைக் கெடுத்துவிட்டேனாம்! பின்னிருந்து நான் கொடுக்கிற பலம் இல்லையென்றால், நீ முன் போலவே அவர் காலடியே தஞ்சம் என்று மீண்டும் அவரிடம் போய் விடுவாயாம்! அதனால், உன்னை விட்டு நான் விலகி விடவேண்டும் என்றும், விலகாவிட்டால்... விலகாவிட்டால் அடியாளைவிட்டு... துணிமணியை உருவி...''

''சொல்லாதே!'' என்று வீறிட்டாள் மாதவி. ''என்ன திமிர்! காலடியில் கிடப்பேனாமா? அதைக்

கெடுத்ததற்காக உன்னை அவமானம் செய்வாராமா? இதோ, அவரையே நாக்கைப் பிடுங்கிக் கொள்கிற மாதரி நாலு கேள்வி கேட்கிறேன்! இவர் காலடியில் நான் என்றைக்கு விழுந்து கிடந்தேன் என்று நாலுவார்த்தை நன்றாக விசாரிக்கிறேன்!'' என்று ஆத்திர மிகுதியால் கை நடுங்க, தனசேகரனின் அலுவலக டெலி.போன் நம்பரை டயல் செய்தாள்.

அங்கே யாரோ .போனை எடுத்து தனசேகர்ன் அன்று வெளிநாடு சென்று விட்டதாகவும், திரும்பிவரப் பல மாதங்கள் ஆகும் என்றும் சொன்னார்கள்.

''மிரட்டுவதும் மிரட்டி விட்டுக் கோழையைப் போல ஓடிவிட்டாரே? சுத்தப் பயந்தாங்குள்ளி! இவரிடம் போய் நீ ஏன் பயப்படுகிறாய்? அவருக்கு உன் கிட்டே வரக்கூடத் தைரியம் வராது! பயமற்று இரு!'' என்றாள் மாதவி சுகிர்தாவிடம்.

''இரண்டு நாட்களில் வெளியூர் வெளிநாடு போவ தாக அவரே சொன்னார், மாதவி. போய்விட்டு வரும் போது நீ அவர் வீட்டில் பழைய மாதிரி 'எப்ப வரு வாரோ?' என்று அவருக்காக வழிமேல் விழிவைத்து உருகிக் கொண்டு இருக்க வேண்டுமாம்! என். பேரே உனக்கு மறந்து போய்விடவேண்டுமாம்! இல்லாவிட் டால்... இல்லாவிட்டால் என்ன நடக்கும் என்று தான்...''

மாதவி எதுவும் கூறாமல் திகைத்து நிற்கவும், ''வேண்டுமானால் அவர் உத்தரவிட்டதுபோல நாம் விலகி கொள்வோமா, மாதும்மா! ஆனால், என் தனிமை வாழ்வில், என் துயரத்தின் நடுவில் எனக்குத் தென்பூட் டும் தென்றலாக என் வாழ்வில் வந்தாய்! உன்னைப்

பார்த்த பிறகு தான் எனக்கு உயிர் வாழும் ஆசையே வந்தது! இனி உன்னைப் பிரிந்து எப்படித்தான் உயி ரோடு இருக்கப் போகிறேனோ தெரியவில்லை...'' என் றாள் அழுகுரலில் சுகிர்தா.

மனமுருகி அவளது கையைப் பற்றி ''நான் உன்னை ஒருநாளும் பிரியமாட்டேன், சுகிர்தா'' என் றாள் மாதவி!

''அதற்கு வழியில்லையே! மாதும்மா! தனசேகரன் திரும்பி வரும்போது நாம் பிரிந்துவிடவில்லை என்றால் ... அப்போதும் எனக்குச் சாவது தவிர வேறு வழியி ராதே!''

''அதெல்லாம் ஒன்றும் பயப்படாதே சுகி, அவர் மிரட்டுவது போல் எல்லாம் ஒன்றும் செய்ய முடியாது.''

''முடியும் மாது! ஐந்தாயிரம் ரூபாய் கொடுத்தால் அதுபோலக் கொடுமை செய்ய எத்தனையோ ரவுடிகள் இருக்கிறார்கள்! கொஞ்சம் பணம் செலவு செய்தால் போலீசே கண்டுகொள்ளாமல் ஒதுங்கிக் கொள்ளும்! எப்படியும் இந்த ஆறுமாதத்திற்குப் பிறகு நான் உயி ரோடு இருக்க வழியே இல்லை, மது. ஒன்று உன்னைப் பிரிவதால் சாகவேண்டும்! அல்லது... அவமானப்பட்டு சாகவேண்டும்... இதிலிருந்து மீள... அடடே ஒரு வழி இருக்கிறதே!'' என்று உற்சாகத்துடன் துள்ளிக்குதித்த சுகிர்தா... ''அது என்ன?'' என்று மற்றவள் கேட்கு முன்பே சோர்ந்தாள்.

''இல்லை மாது! அது சரிவராது! நான் ஒருத்தி படுகிறபாடு போதாதா? நீ வேறு அதேபோல வேதனைப் பட வேண்டுமா? ஊகும்.. வேண்டாம், நீ உன் கணவ

னோடு போய் விடு. அவன் நாயாய் நடத்தினால் என்ன? நாய்க்கும் சாப்பாடு போடுவார்கள்தானே? நீ பட்டினி கிடந்து சாக நேரிடாது...''

''அது என்ன வழி, சொல்லு!'' என்றாள் மாதவி சுருக்கமாக.

''அதுவந்து, வே... வேண்டாம் மாதவி!''

''சொல்லு!''

''பார் மாது, அவர் திரும்பி வருகிற சமயம். அவரது கால் பிடித்துவிட நீ அவரது வீட்டில் இருக்க வேண்டும் என்று தனசேகர் நினைக்கிறார்! ஆனால், அப்படிப்பட்ட நிலைமைக்கு வழியே இல்லை என்று ஆக்கி விட்டால்?''

''எப்படி?''

''அவரோடு வாழ விருப்பம் இல்லை என்று விவாகரத்து மனுச் செய்துவிட்டால்..'' என்று கேட்டபடி ஓரக் கண்ணால் மாதவியின் முகத்தைச் சுகிர்தா பார்த்தாள்.

அதில் அதிர்ச்சியையும் மலைப்பையும் கண்டு விட்டு, அதைக் காணாதது போல எதையோ யோசிக்கும் பாவனையோடு...''ஆனால், அது சரி வராது என்று தோன்றுகிறது! உன்னால் தனசேகரனை அடியோடு பிரிந்து வாழ முடியாது! இப்போதும், உன் மனதை ஒரு பொருட்டாக நினையாமல், உன்னிடம் ஒரு வார்த்தைக் கூடச் சொல்லாமல், வெளிநாடு அதுவும் மாதக்கணக்கில் வெளிநாடு சென்றபோதும்கூட, உனக்கு அவரிடம் இருக்கும் காதல்.. அவரது அலட்சியத்தை மறக்கச் செய்துவிடும்! உன் வீட்டாரும் ''பொறுத்துப் போ'' என்று தான்

புத்தி சொல்வார்கள். சரி, சில கேவலங்களைச் சகித்துக் கொண்டால் கணவனோடு கூடி வாழலாமே என்றுதான் உனக்கும் தோன்றும்!... என்னைப் போல அசட்டுத் தன்மானம் இருந்து என்ன லாபம்? இப்படித் தனிமர மாய்த்தானே நிறக வேண்டியிருக்கிறது. பேசாமல், சுய கவுரவத்தை மறந்து விட்டுத் தனசேகர் திரும்பி வந்ததும் அவரிடமே போய்விடு! நான்... ஒரு கெட்ட சேதி காதில் விழுந்தால் நீ இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் விடுவாயல்லவா? அதுவே எனக்குப் போதும்!'' என்றாள் உருக்கத்துடன்.

சற்று நேரம் மாதவி தீவிரமாக யோசித்தாள்.

சுகிர்தா சொன்னதில் என்ன தவறு இருக்கிறது? மனைவியின் உணர்ச்சிகளைச் சற்றும் மதியாமல், அவளிடம் ஒரு வார்த்தை அனுமதி கேளாமல் வெளிநாட்டுக்கே போய் விட்டான்! அவளோ உள் நாட்டிலேயே அத்தனை நாட்கள் பிரிந்து செல்வதை ஆட்சேபித்த மனைவி! அலட்சியம்தானே! அவமதிப்புத்தானே? புரியாத முட்டாளுக்கு முகத்தில் அடித்துப் புரிய வைக்கிறான்.

இவனோடு இனி வாழ்வது, தன்மானத்தை விழுங்கிக் கொண்டு வாழ்வது நாய் வாழ்வு போலத்தான்! அவசியமா அவளுக்கு?

அது மட்டுமல்ல! சுகிர்தாவிடம் எவ்வளவு கேவலமான மிரட்டல்?! அனாதரவாய் நிற்கும் ஓர் அபலைப் பெண்ணை இப்படி மிரட்டியவனோடு எப்படி வாழ்வது? அவ்வளவுகாலம் கூட வாழ்ந்தும் அவள் அறியாத ஈனன் அவன்!

மெல்ல நிமிர்ந்து மாதவி சுகிர்தாவைப் பார்த்தாள்.

''விவாகரத்து வேண்டி மனுக் கொடுக்கத் தேவை யானதைச் செய், சுகிர்தா!'' என்றாள் அவள்!

18

அன்று மருமகனை வெளிநாட்டுக்கு 'ஏர்இந்தியா' விமானத்தில் அனுப்பிவிட்டுத் திரும்பி வந்த கதிரேச னுக்கு உற்சாகம் தாங்கவில்லை.

இந்தச் சிறுவயதில், மருமகன் பெரிய பதவி பெற்று விட்டான்! உலக முழுவதும் சுற்றப் போகிறான்! இப் போது கிழக்கு பக்கம் என்றால் அடுத்தது மேற்காக அமையும்! அப்புறம் மகளையும் கூட்டிச் செல்வான்!

மகளையும் இப்படி வழியனுப்புவது போலக் கனவு கண்ட கதிரேசனுக்கு உள்ளம் பூரித்தது!

ஓரிரு தினங்கள் இந்தப் பூரிப்பை உள்ளடக்கியே வைத்திருந்த கதிரேசன், மூன்றாம்நாள் மகளிடம் வாயைத் திறந்துவிட்டார். ''மாப்பிள்ளைக்குப் பெரிய வேலை உயர்வாமே அம்மா! கீழ்த்திசை நாடுகளுக்கு அவர்கள் கம்பெனியிலிருந்தே அனுப்பியிருக்கிறார்க ளாம்!'' என்றார் தன் பெருமையை வெளிக்காட்டாமல்.

கசங்கிய மனதை மறைத்துக் கொண்டு, ''இதை என்னிடம் ஏன் சொல்லுகிறீர்கள்?'' என்று எடுப்பாகக் கேட்டாள். ''நான்தான்.... ''என்று தொடங்கியவள், மேலே பேசாமல் வாயை மூடிக் கொண்டாள்.

எப்படியும் இன்னமும் ஆறுமாதம் ஆகிவிடும் அவ எது விவாகரத்து வேண்டும் மனு மீது நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு! இந்தத் தந்தை, விவாகரத்து பற்றி அப் போதே தெரிந்து கொள்ளட்டும்!

இப்போதிருந்தே அவரையும் வேதனைப்படுத்த வேண்டுமா? வேதனையோடு கூட வீண்வாக்குவாதங்க ளும் நடக்கும்! மருமகனின் பிழைகள் எதுவானாலும் அது மன்னிக்க மறக்கப்பட வேண்டியது எனும் கொள்கை உடையவர் கதிரேசன்! ஏன், அவன் செய்தது தவறே இல்லை என்று கூட வாதாடுவார்!

ஒரு பெண்ணை இந்த அளவு இழிவுபடுத்தத் துணிந்தானே என்றாலும், அது உன்மேல் கொண்ட ஆசையினால்தானே, அதனால் பெரிய குற்றம் ஆகாது என்று ஒதுக்கிவிடுவார்!

ஆனால், தனசேகரனின் கேவலமான மிரட்டலின் பின், அவன் பெயர் சொல்லக் கேட்டாலே மாதவிக்கு அருவருப்பாகியிருப்பதையும், அதனாலேயே அவள் விவாகரத்து கோரியிருப்பதையும் அவரால் புரிந்து கொள்ளவே முடியாது!

எனவே வீட்டில் உரத்த குரல்கள் கேட்பது உறுதி.

அப்படிப்பட்ட நிலைவரும் போது, மாதவி அவளு டைய பெற்றோர் வீட்டை விட்டும் வெளியேறும் நிலை ஏற்படுவதும் உறுதியே.

அந்த நிலையை, இன்றே கொண்டு வருவானேன்?

விஷயத்தைப் பெற்றவர்களிடம் சொல்லாமல்

மாதவி தள்ளிப் போட்டாள். அத்தோடு, பிரிவை எண்ணி மறுகலில், பெற்றோருக்கு இதமாய், அவர்களின் இதம் நாடி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

தாய்க்கு, தந்தைக்கு, தமையனுக்குத் தேவைப்பட்ட சிறு சிறு உதவிகள் செய்யத் தொடங்கினாள். இந்துமதி இல்லாத குறையை ஓரளவு குறைக்க முடிந்தது. இதன் விளைவாக, வீட்டில் சித்திரம் தீட்டுவது இயலாததா யிற்று. அதற்காக மாதவி வருத்தப்படவில்லை. வீட்டின ரின் வெறுப்போடு, அவசர அவசரமாய்ப் பத்து படங்கள் வரைவதைவிட, அமைதியாய் ஸ்டூடியோவில் ஐந்து படம் வரைந்தால் போதும் என்று எண்ணினாள்! எண்ணி யதின்படி செயல்பட்டாள். படங்களின் எண்ணிக்கை யைக் குறைத்தபோது, சிறு சிறு நுணுக்கங்களையும் கவனித்து வரைய முடிந்தது! அது அவளுக்குப் பெரும் திருப்தியையும் அளித்தது. வரைந்து முடித்த படத்தைப் பார்க்கும் போது மனதில் ஏதோ இதம் தெரிந்தது! 'கொல்லும் பல நினைவுகள்' அந்த இதத்தில் மங்கித் தெரிந்தன.

ஆனால், இதில் சுகிர்தாவுக்கு வருத்தம் தான். படங்களின் எண்ணிக்கை குறைகிறதே என்று வருத்தப் பட்டாள். படங்களின் எண்ணிக்கைக்குத் தக்கபடி வருமா னமும் குறையுமே!

ஆனால், இவ்வளவுதான் முடியும் என்று மாதவி சொன்னபோது பணத்தைக் காரணம் காட்டி அவளை வற்புறுத்தவும் சுகிர்தாவால் முடியவில்லை! மாதவிக்குப் பணத்தாசை கிடையாது என்பதோடு, அவள் தன்னைப்

பணத்தாசை பிடித்தவளாகக் கருதிவிடக் கூடாது என்பதி லும் சுகிர்தா கவனம் வைக்க வேண்டியிருந்தது.

எனவே, மாதவியின் படங்களின் விலையை ஏற்றி னாள். நகரின் இன்னொரு பகுதியில் திறந்த பொட்டிக் கில் நல்ல லாபம் என்று சொல்லி, நகைகள் வாங்கினாள்.

யாருக்காகவும், எதற்காகவும் நில்லாமல் காலம் சென்றது.

ஒரு சிறு கலக்கமாய், இந்துமதிக்குக் குழந்தை பிறப்பதில் சிக்கல் ஏற்பட்டு, அறுவை சிகிச்சை செய்து பிள்ளையை எடுத்தார்கள்.

ஆண் குழந்தை! தாய், சேய் இருவரும் நல்லபடியா கவே மீண்டு வந்தனர் என்பதில் எல்லோரும் நிம்மதியுற் றனர்.

ஆனால், சிசேரியன் ஆனவள் என்பதால், இந்துமதி கூடுதலாக கொஞ்சநாள் தாய் வீட்டில் இருந்து விட்டுக் கணவன் வீடுவருவதாக ஏற்பாடாயிற்று.

கதிரேசன், மருமகனிடம் கூறியது போலப் பேரக் குழந்தை வீடு வந்து கண்ணை முகத்தைக் காட்ட வில்லை. என்றாலும், அண்ணன் மகனிடம் மாதவிக்கு மிகுந்த பாசம் உண்டாகி, குழந்தைக்காக அங்கே இங்கே சென்று பல சாமான்கள் சேகரித்துக் கொடுத்தாள்.

வளைகாப்பன்று நேர்ந்த உரசலை எண்ணி, இந்தும தியை, அவளது தாய்வீடு சென்று மாதவி பார்த்ததில்லை! ஆனால் குழந்தை பிறந்தபின், மருமகனுக்காக எதையா வது வாங்கிக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிட்டு குழந்

தையோடு சற்று நேரம் உட்கார்ந்திருந்துவிட்டு அவள் வீடுவருவது வழக்கமாயிற்று. ஆனால், யாரிடமும் வாய் கொடுப்பது இல்லை! யார் என்ன சொன்னாலும், ஆம், இல்லை, அல்லது ஓர் அரை முறுவலோடு தன் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டாள்.

எல்லாம் கூட்டிக்கழித்துப் பார்த்து முந்தைய சிரிப்பு இல்லாவிட்டாலும், மாதவி பழைய மாதவி ஆகிவிட்டாள்! இனி, மாப்பிள்ளை வந்ததும் எல்லாம் நன்றாகிவிடும் என்ற நம்பிக்கை வீட்டில் எல்லோருக்கும் வந்தது.

இந்த நிலையில் தான் தனசேகரன், தனது பணியை வெற்றிகரமாய் முடித்துக் கொண்டு, தாய் நாடு திரும்பி வந்தான்.

அவன் வந்த அன்றுதான், அவனுடைய மனைவி கோரியிருக்கும் விவாகரத்து பற்றிய மேல் நடவடிக்கைக் காக வந்து ஆஜராகும்படி குடும்ப நீதிமன்றத்திலிருந்து அவனுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது.

இது மறைத்து வைக்கக் கூடிய விஷயம் அல்ல.

இந்தக் கடிதம் அன்று தனசேகரனுக்குப் போகிறது என்பதைச் சுகிர்தாவுடைய வக்கீல் மூலம் அறிந்திருந்த மாதவி, அவன் வந்து சொல்லிப் பெற்றோர் விஷயம் அறிவதைவிடத் தானே சொல்லி விடுவது முறை என்று எண்ணி, தாய், தந்தை, அண்ணன் மூவரையும் அழைத்து விவாகரத்து விவரம் சொன்னாள்.

வீட்டு நடுவில், அணுகுண்டு வெடித்த அதிர்ச்சி, அனைவருக்கும்!

பேச்சுக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையில் எல்லோரும் திகைத்து அமர்ந்திருந்தபோதே, ''இது என் மாற்ற முடியாத முடிவு! மாற்றித்தான் ஆகவேண்டும். என்று நீங்கள் என்னை வற்புறுத்தினீர்கள் என்றால், அதற்குமேல் நான் இந்த வீட்டில் இருக்க மாட்டேன். பெண்கள் ஹாஸ்டலுக்குப் போய் விடுவேன். இது எனக்கும் என் கணவருக்கும் இடையே உள்ள தனிப்பட்ட விவகாரம்! இதில் யாரும் தலையிடக் கூடாது!'' என்று தீர்மானமான குரலில் மொழிந்து விட்டு, மடமடவென்று வெளியே கிளம்பிச் சென்று விட்டாள்!!

ரேவதி கண்ணீர் விட்டு அழ, கதிரேசன் தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார, ரவிச்சந்திரன் கொதிக்க... எதையும் நின்று பாராமல், அருகே வந்த ஆட்டோவில் ஏறி, அவள் தன் வேலையைச் செய்யப் போய் விட்டாள் வழக்கம்போல!

''எல்லாம் இந்த அத்தானால் வந்தது! முதலிலேயே இவளை இரண்டு தட்டுத் தட்டி வைத்திருந்தால்...'' என்று ரவிச்சந்திரன் குமுறிய போதுதான் கதிரேசனுக்குச் சுய உணர்வு வந்தது, மருமகனிடம் ஓடினார்.

கையில் பிரித்த காகிதத்துடன் நின்றிருந்த அவனது முகத்திலும் திகைப்புதான். கூடவே ஓர் இறுக்கம்.

தனசேகரனைச் சுற்றி அடுக்கப்பட்டிருந்த பல்வேறு பாக்கெட்டுகள் பெட்டிகளைக் காண்கையில், கதிரேசனுக்குக் கண்களில் நீர் முட்டியது!

இவற்றில் பெரும்பகுதி அவருடைய முட்டாள் மகளுக்காக மருமகன் ஆசையாக வாங்கி வந்ததாய்த் தான் இருக்கும்.

''மோசம் போய் விட்டோம் போலத் தெரிகிறதே மாப்பிள்ளை! இப்போது என்ன செய்வது என்றே தெரிய வில்லையே! பிடித்து, கை ஒய அடித்துப் பணிய வைக்கலாமா என்று இருக்கிறது! அப்படி அடித்து விடப் போகிறேனோ என்று தான் விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டு, கிடுகிடு வென்று அவள் படம் வரையும் இடத்துக்குக் கிளம்பி ஓடி விட்டாள்... அந்தப் 'பிசாசு' அந்தப் பெண் சுகிர்தா பண்ணின வேலை! ஆள் வைத்து அவளைக் கையைக் காலை ஒடித்தால் தான் இவளுக்குப் புத்திவ ரும்! நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள் மாப்பிள்ளை! இந்தக் கழுதைகளுக்கு நான் ஒரு வழி செய்கிறேன்... விட்டுப் பிடிப்போம் என்று இருந்ததே பெரிய தப்பாய்த் தெரிகி றது மாப்பிள்ளை! இனிமேல் பாருங்கள்! நடக்க வேண்டி யதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்!''

கோபமும், கவலையும், பயமும் பதற்றமுமாக அவர் பொருமித் தீர்க்கும்வரை, கையிலிருந்த காகிதத் தையே பார்த்தபடி பேசாமல் நின்றிருந்த தனசேகரன், சட்டென நிமிர்ந்து ''வேண்டாம்'' என்றான்.

''என்ன மாப்பிள்ளை வேண்டாம்? இப்போதும் சும்மா இருந்து, அவள் தன்னைத் தானே அழித்துக் கொள்வதை வேடிக்கை பார்க்கச் சொல்கிறீர்களா? பெற்று வளர்த்தவன் மாப்பிள்ளை! என் நெஞ்சு எரிகிற து!'' என்றார் அவர் ஆத்திரத்துடன்.

''உங்களுக்கு மகள் என்றால், எனக்கு மனைவி, மாமா! என் உயிர் இருக்கும்வரை என்னோடு வாழ வேண்டிய என் ஒரே மனைவி! நீங்கள் சொல்கிற மாதிரி

எதையாவது செய்து வைத்தால், அது காயம் பட்ட புலியைச் சீண்டுகிற மாதிரி, எல்லாம் நாசமாகிவிடும்! வேண்டாம்!'' என்றான் தனசேகரன்.

''என்ன மாப்பிள்ளை, சொல்லுகிறீர்கள்? உங்கள் மனைவியாக இருக்க முடியாது என்றுதானே குடும்பக் கோர்ட்டில் விவாகரத்து வேண்டி மனுக் கொடுத்திருக்கி றாள்? அதை மறந்து போகிறீர்களே!''

''மனுதான் கொடுத்திருக்கிறாள் மாமா! அவளுக்கு என் மேல் கோபம்! அவள் அவ்வளவு சொன்னபிறகும் நான் வெளியூர் போனதால் வந்த ஆத்திரம்! சுகிர்தா அதை ஊதி விட்டிருப்பாள். இந்த மனுவே அவள் தூண்டுதலில் செய்ததாகத்தான் இருக்கும்! ஆனால், மாத வியால் என்னை அடியோடு பிரிந்து வாழமுடியாது!... நிச்சயமாக அவளால் முடியாது! மாமா!''

''இப்போதே கிட்டத்தட்ட ஒன்பது மாதமாய்ப் பிரிந் துதானே மாப்பிளை, வாழ்கிறாள்!'' என்றார் அவர் சுரத்தின்றி!

''இது வேறு மாமா! வேலை நிமித்தமான என் வெளியூர்ப் பயணங்களுக்குப் பழகி விட்டிருப்பவள் மாதவி. கடைசிப் பிரிவு, நீண்டுவிட்டது என்றாலும் இதுவும் அதுபோலத்தான். அரபு நாடுகளில் வேலைக் குப் போகிறவர்கள், ஓர் ஆண்டு, ஒன்றரை ஆண்டு என்று பிரிந்து இருக்கவில்லையா? அது போலத்தான்! எப்போதும், நான் திரும்பி வந்துவிடுவேன் என்கிற ஒரு நிச்சயம் பின்னணியில் எப்போதும் நிலைத்திருக்கும்! ஆனால் திருமணம் ரத்தாகி, என்னை அடியோடு பிரிந்து

அன்னியன் ஆவது என்றால், அவளால் அதை ஏற்க முடியாது மாமா!''

''மெய்யாகத்தான் சொல்லுகிறீர்களா, மாப்பிள்ளை? அல்லது இந்தக் கிழவனுக்கு இப்போதைக்கு ஆறுதலாகச் சும்மாவேனும் எதையோ சொல்லி வைக்கி நீர்களா?'' என்று பரிதாபமாகக் கேட்டார் பெரியவர்.

''ஐம்பத்து இரண்டு வயதில் நீங்கள் கிழவராகி விட முடியாது மாமா! ஆனால், நான் உள்ளூர வெகு நிச்சயமாக உணர்வதை உங்களிடம் சொல்கிறேன்!'' என்றான் தனசேகரன்.

''இப்போது என்னதான் செய்வது, மாப்பிள்ளை?'' என்று கதிரேசன் மருமகனிடமே ஆலோசனை கேட்டார்.

''என் நண்பன் ஒருவன் வீட்டில் ஒரு விவாகரத்து நடந்தது மாமா! அதனால் இந்த மணவிலக்கு பற்றி எனக்குக் கொஞ்சம் தெரியும். இந்தியாவில், ஓர் இந்து திருமணத்தை ரத்து செய்வது அவ்வளவு எளிதல்ல. வலுவான காரணம் வேண்டும்! காரணம் இருந்தாலுமே கால தாமதம் ஆகும்! குறைந்த பட்சமாய் ஓர் ஆண்டு காலம்! இப்போதைக்கு எதிர்ப்பு இருந்தால், இன்னமும் அதிகமாக ஆகும்! இப்போதைக்கு இதை நான் எதிர்க்கப் போகிறேன். தொடர்ந்து நடப்பதை வைத்து மேற் கொண்டு செய்யவேண்டியதைத் தீர்மானிக்கலாம்!''

''சரி மாப்பிள்ளை!'' என்றார் கதிரேசன். ஓரளவு பாரம் இறங்கியவராய்.

''இன்னும் ஒன்று மாமா. முன்பு சொன்னதையே இப்போதும் சொல்கிறேன். எக்காரணம் கொண்டும் மாதவி, வீட்டைவிட்டு வெளியேறி, சுகிர்தாவிடம் சென்று, அவள் இருக்கும் இடத்திலேயே இவளும் வசிக்கும்படி விட்டுவிடாதீர்கள்! இவ்வளவுக்குமேல், ஒன்றும் நடவாததுபோல இருக்க உங்களால் முடியாது தான். ஆனால் அவளிடம் கோபத்தைக் காட்டாதீர்கள். வருத்தம்... அது பரவாயில்லை. ஆனால் மாதவியைக் குற்றம் சாட்டவோ, அவளிட்ம் கோபம் காட்டவோ வேண்டாம்!''

''அந்தப் பிசாசின் இடத்துக்கு இவள் போவது தான் வெறுப்பாய் இருக்கிறது, மாப்பிள்ளை!''

''எனக்கும், அப்படித்தான் மாமா! ஆனால், இப்போது மாதவி ஒரு சிறுபிள்ளை மாதிரி. செய்யாதே என்பதைத்தான் பிடிவாதமாய்ச் செய்வாள். அதனால் சுகிர்தா பற்றி எதிர்மறையாக ஒரு பேச்சு கூட இல்லாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்... அந்தப் பெண்ணைக் கொஞ்சம் சாதாரணமாக எடை போட்டுவிட்டேன்... ஓர் எச்சரிக்கை மட்டும் போதும் என்று நினைத்தேன். ஆனால்.. இருக்கட்டும். நான் வேறு வழியில் அவளை விலக்குகிறேன்! நீங்கள் தைரியமாகப் போய் வாருங்கள்!'' என்று மாமனாரைத் தென்பூட்டி அனுப்பி வைத்தான்.

பிறகு மிகுந்த சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

அன்று மிரட்டியதற்குச் சுகிர்தா கொடுத்த பதிலடி இது என்பதில் தனசேகரனுக்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை.

ஆனால், அவள் என்னதான் ஊக்கினாலும் மாதவிக்கு எங்கே போயிற்று மூளை! வெகுளிதான்! உணர்ச்சி வசப்படுகிறவள்தான்! என்றாலும் அவள் முட்டாள் அல்லவே!

ஒருவேளை... என்று நினைக்கத் தொடங்கிவிட்டுத் தனசேகரன் உடனேயே, தன்னையே கடிந்து கொண்டான்.

இப்படி நினைக்கத் தொடங்குவது என்றால், அவனுக்கும் மூளை கெட்டு விட்டதா?

ஏறத்தாழ ஒன்பது மாதங்கள் மனைவியைப் பிரிந்து வாழ்ந்தால் பைத்தியம் பிடிப்பதற்கு என்ன குறை?

ஒன்பது மாதங்கள்! அவனது நேரம் பெரும்பாலும் வேலையில் கழிந்து விட, பாவம், மாதவி என்னபாடு பாடுபட்டாளோ!

மாமனாரிடம் கலந்து ஆலோசித்துச் செய்ததுதான்! ஆனால் அவரும் ஆண்மகன்தானே! ஒரு பெண்ணின் சிந்தை செல்லும் வழி அவர்களுக்கு எந்த அளவு புரியும்! அவனுக்கு மனைவி, அவருக்கு மகள் என்றாலும், மாதவியின் மனதை முழுதாகப் படித்து விட்டதாக யார் பெருமை பேச முடியும்?

சட்டெனத் தலையை உலுக்கிவிட்டுக் கொண்டான் தனசேகரன்.

நடந்து முடிந்ததை நினைத்துப் பயன் இல்லை! இனி நடக்க வேண்டுவதைப் பார்க்க வேண்டும்!

குடும்ப கோர்ட்டுக்கு மாதவி தனியாகத்தான் சென்றாள். சுகிர்தாவுக்கு அந்த நீதிமன்றம் மட்டுமில்லை, எந்த இடத்திலும் தனசேகரனை நேராக நோக்கிப் பேச மனமில்லை! வக்கீலுக்கோ, இந்தக் குடும்ப நீதிமன்றங்களில் இடமில்லை!

எனவே, வக்கீலும் அவளுமாக, மாதவிக்கு உரு ஏற்றி அனுப்பி வைத்தார்கள்.

இந்த உலகத்தில் - அதுவும் இன்றைய உலகத்தில் உண்மையே பேசுவது என்றால் ஒன்றும் நடவாது. அடித்தானா கொடுமை செய்தானா என்று கேட்கும் போது, ஆமாம் என்றால் தான் வழக்கு உனக்குச் சாதகமாக முடியும்! வரதட்சணை கேட்டானா என்றால் கேட்டான் என்று சொல்வதுதான் வெற்றிதரும். வெறுமனே மனவேறுபாடு விட்டுப் போயிற்று என்றால் ∴பெவிகால் போட்டு ஒட்டிக்கொள்ளலாம் என்பார்கள். அதனால் கொஞ்சம் மாற்றியே பேசு... இத்யாதி, இத்யாதி கூடவே, அவன் அவ்வளவு கீழ்த்தரமாய் மிரட்டிய தற்கு வேறு எப்படித்தான் திருப்பிக் கொடுப்பது என்று கிளப்பி விட்டார்கள்!

தனசேகரன் மட்டும் சத்ய சந்தனாக, அன்று சுகிர்தாவை மிரட்டியதை ஒத்துக் கொள்ளவா போகிறான்? வைரத்தை வைரத்தால் அறுக்க வேண்டும்! பொய்யைப் பொய்யால்தான் அடிக்க வேண்டும்... உச்சி வரை உருவேற்றினார்கள்.

அவள் வேண்டாம் என்று தடுத்தும், மனது கேளாமல் நீதிமன்றத்துக்கு வந்திருந்த தந்தை, தமையனைப் பார்க்க அவளுக்கு ஆறுதலாகவே இருந்தது.

ஆனால், அவளது மனுவின் மீதான விசாரணையைத் தொடங்கும் போது அவளது உறவினர் அனைவரையும் விலக்கி ஒதுக்கிவிட்டார்கள்! தனசேகரன் தனியாகத்தான் வந்திருந்தான்.

அவன் வீட்டில் மற்றவர்களுக்குத் தெரியுமா என்று அவள் மனம் ஓடியது. அத்தை என்ன சொன்னார்களோ! மைத்துனர்.... சந்தியா...

வயதான ஒருவர். பெயர் ரத்தினபாண்டியன், நீதித் துறையில் பணி புரிந்து ஓய்வு பெற்றவர் என்றார்கள். அவர் தனசேகரனையும் மாதவியையும் தனியே அழைத்துப் பேசினார்.

ஒரு திருமணம் முறியாமல், முடிந்தவரை காப்பது தான் இந்தக் குடும்ப நீதிமன்றத்தின் கோட்பாடு என்றவர், தன்னிடம் மனம் விட்டுப் பேசுமாறு இருவரையும் கேட்டுக் கொண்டார்.

தான் மணவிலக்கை விரும்பவில்லை என்றதற்கு மேல் தனசேகரன் ஒன்றும் சொன்னானில்லை.

மாதவிக்கும் எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை.

பல மாதங்கள் கழிந்து கணவனின் உருவத்தைப் பார்த்ததே அவளது தொண்டையைக் குறுக்கி அடைத்து விட்டிருந்தது. இத்தனைக்கும் சுகிர்தா எச்சரித்தது போல, மனம் நிலையிழந்துவிடக் கூடுமோ என்ற அச்சத்தினாலேயே அவள் அவனை நேரடியாகப் பார்ப்பதைக் கூட தவிர்த்திருந்தாள். மொத்தத்தில், அவன் எந்த இடத்தில் இருக்கிறான் என்கிற அளவுதான். அதற்குமேல், பார்வையை அவனது தோள் அளவு கூட அவள் உயர்த்த வில்லை, உயர்த்தத் துணிவில்லை.

சிறு அமைதியின் பின், ''சொல்லம்மா! நீ தான் ரத்து வேண்டி மனுச் செய்திருக்கிறாய்! என்ன காரணம்? அவர்... மிஸ்டர் தனசேகரனுக்குக் குடி, போதை மருந்து என்று ஏதாவது கெட்ட பழக்கம் இருக்கிறதா? அது உனக்கு வெறுப்பாய் இருக்கிறதா?'' என்று பெரியவர் வினவினார்.

'இல்லையே! பீடா கூட மாப்பிள்ளைக்கு பழக்கம் இல்லை. எப்பவாவது ஒரு சிகரெட் பிடிப்பாராம்! மாதவிக்குச் சிகரெட் புகையே பிடிக்காது என்றேனா? கல்யாணத்துக்கு முன்னால் எப்படியாவது சிகரெட்டையும் விட்டு விடுகிறேன் என்று சொன்னார்...' என்று தந்தை சொன்னதுபோலவே தனசேகரன், அந்த ஒன்றி ரண்டு சிகரெட்டையும் மணமாகுமுன் விட்டு விட்டிருந்தானே!

''சொல்லம்மா!'' என்று திரும்பக் கேட்டார் அவர்.

''இல்லை... கெட்ட பழக்கம் கிடையாது...''

''மனநிலை சரியானவர்தானே?''

''எ... என்னது? என்ன கேட்கிறீர்கள்?''

''மனநோயாளியா என்று கேட்கிறேன். பைத்தியம்.''

''சார்!'' சட்டென எழுந்துவிட்டாள் மாதவி! ''பெரிய நிறுவனத்தில் 'ஹை ஈஸ்ட்' கம்பெனியில் அவருக்குப் பெரிய வேலை சார்! விற்பனைத் துறை. விற்பனையைப் பெருக்குவதற்காக சமீபத்தில் கூட வெளிநாடெல்லாம் போய் வந்திருக்கிறார். அவரைப் போய் இப்படியெல்லாம்...'' என்று படபடத்தவள் சட்டென மவுனமானாள்.

ஒரு பெரிய மூச்சை எடுத்துக் கொண்டு, ''மனநிலை சரியானவர்தான்'' என்று மொட்டையாகக் கூறி முடித்து உட்கார்ந்தாள்.

''ம்ம்... வேறு என்ன குறையம்மா? ஒருவேளை ... தகாத உறவு ஏதும் இருக்கிறதா?'' என்றவர் மாதவி கேள்வியாய் நோக்கவும், ''வேறு பெண், அல்லது பெண்கள் உறவு வைத்திருக்கிறாரா?'' என்று தெளிவாகக் கேட்டார்.

தனசேகரனா? இன்னொரு பெண்ணுடன் தகாத உறவு கொள்வதா? ''உன்னைப் பார்த்தபிறகு, எந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தாலும் அவள் ஒரு பெண் என்கிற நினைப்பே வரமாட்டேன் என்கிறது மது! முன்னெல்லாம், பெண்களின் மெச்சுதலும், மரியாதையும் பெரிதாய்த் தோன்றும். அதற்காக அதிகப்படியாக அலட்டத் தோன்றும். பெருமை அடிக்கத் தோன்றும். இப்போது ஆண், பெண், எல்லோர் பேச்சும் ஒரே மாதிரி தான் படுகிறது! என்பானே! அவனாவது இன்னொரு பெண்ணுடன் தகாத உறவு கொள்வதாவது!

'இல்லை' என்பதுபோலத் தலையாட்டினாள் மாதவி.

''பின்னே? கூச்சமின்றிச் சொல்லம்மா! ஓரினக் காதல் என்பார்களே!''

''சார்!'' என்று மாதவி கத்தி விட்டாள். சிவந்த முகத்தையும் மூச்சையும் ஒருவாறு சமனப்படுத்திக் கொண்டு, ''என்ன சார், இப்படியெல்லாம் கேட்கிறீர்கள்?'' என்றாள், அழாக் குறையாக.

''மணவிலக்கு கோருவதற்கும் அதை நீதிமன்றம் வழங்குவதற்கும் ஏதாவது காரணம் தகுந்ததாக இருக்க வேண்டுமில்லையா, மாதவி? ஒரு வேளை... உன் கணவருக்குப் பால்வினைநோய் ஏதும் இருக்கிறதோ?''

''ஐயோ! கடவுளே!'' என்று முனகினாள் அவள். ''அப்படியெல்லாம் எதுவுமே கிடையாது சார்!'' என்றவளுக்குக் குரல் கரகரத்துப் போயிற்று.

குணம் கெட்டு, மனதை, உணர்ச்சிகளை அடக்க முடியாமல் கெட்ட நோய்களை இழுத்துக் கொள்பவர்களை எப்படிச் சாடுகிறவன், அவளுடைய கணவன்! நக இடுக்கில் சிறிது அழுக்குக் கூட இருக்கக் கூடாது என்று ஆரோக்கியம் பேணுகிறவன்! அவனைப் போய் இப்படியெல்லாம் சொல்வதா என்று அவள் மனம் தவித்தது.

முன்னிருந்த தம்பதியர் முகத்தைச் சற்றே கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு, ரத்தினபாண்டியன், தன் கண்ணாடியைக் கழற்றித் துடைத்து, மீண்டும் அணிந்து கொண்டார்.

''நீங்கள் ஒன்றுமே சொல்லவில்லையே மிஸ்டர் தனசேகரன்?'' என்று கேட்டார்.

மார்பின் குறுக்கே கைகட்டி, நிமிர்வுடன் அமர்ந்திருந்தவன் வாய் திறந்தான்: ''ரத்து செய்யக் கேட்பவர்கள், அவர்கள்! அவர்களே சொல்லட்டும் சார்!'' என்றான், எந்தவித சலனமும் அற்ற குரலில்.

முகம் சற்றே கடினப்பட அடுத்த கேள்விக்காக மாதவி காத்திருந்தாள். மனவேறுபாடு பற்றி இந்த மனிதர் எப்போதுதான் கேட்பார்?!

ஆனால், அவள் எதிர்பார்த்த அந்தக் கேள்வியை, ஓய்வு பெற்ற அந்த அதிகாரி அப்போதும் கேட்கவில்லை; மாறாக, ''வரதட்சணை கேட்டு தொல்லை செய்கிறாராம்மா?''

இல்லையே! அவன் தனக்கென்று எதுவுமே கேட்கவில்லையே! அவளுடைய தந்தை கூட, மகன் திருமணத்தின் போது, இவ்வளவு தொகை நகை வேண்டும் என்று கேட்டு, இந்துமதியுடைய பெற்றோரிடம் வாங்கியிருக்கிறார். இந்துமதியுடைய நகைகளை அவர் தொட்டுப்பார்த்தது கூடக் கிடையாது என்றாலும், பணத்துக்கு ஈடாகக் குடும்பத்தொழிலில் அவளுக்குப் பங்கு கொடுத்து விட்ட போதும், அந்தப் பணத்தைக் கையாள்வதில் இந்துமதிக்கு உரிமை இல்லையே என்று மாதவி அவ்வப்போது நினைப்பது உண்டு.

மகளுக்குச் செய்யவும் கதிரேசன் தயங்கவில்லை. 'பெண்ணாய்ப் பிறந்தால் அவளுக்கு ஒன்றுமில்லாமல் அனுப்பி விடுவேனா' என்று நன்றாகத்தான் செய்தார். தனசேகரனுடைய தாயாரிடம் கொடுத்த பணம் என்ன ஆயிற்று என்று தெரியாத போதும், தனசேகரன் அதே அளவு பணத்தை மனைவியின் பெயரில் பாங்கில் போட்டு, 'இதை என்ன வேண்டுமானாலும் பண்ணிக் கொள்' என்று அவள் கையிலேயே பாஸ் புத்தகத்தைக் கொடுத்துவிட்டான்.

பிறகும், தீபாவளி, பொங்கல் என்று எதற்கும் அவனேதான் அவளுக்குப் பிடித்ததாக, தரமானதாக வாங்கிக் கொடுப்பான்! இவனைப் போய் வரதட்சணை கேட்டான் என்று எப்படிச் சொல்வது? மீண்டும் மறுப்பாகவே தலையசைத்தாள் மாதவி.

''ம்ம்... ஒருவேளை உன் கணவருக்கு வக்கிரம் ஏதும் உண்டாம்மா? தனிமையில், கணவன் மனைவி உறவில் உன்னைத் துன்புறுத்தி...''

''அய்யய்யோ! தயவு பண்ணி இப்படி எல்லாம் பேசாதீர்கள், சார்! அவர் அப்படியெல்லாம் கிடையாது! சார்!'' என்றபோது மாதவிக்கு கண்ணீரை அடக்குவது கஷ்டமாய்ப் போயிற்று.

தனசேகரனின் மென்மையும், மேன்மையும் இந்தக் கிழவருக்கு எப்படித் தெரியும்? ஏன், இந்த உலகத்தில் யாருக்குத்தான் புரியக் கூடும்? அதனால்தான் பத்து இருபதுநாள் பிரிவில் கூட அவள் அப்படிப் பரிதவித்தது! இப்போது...

இரு கைகளை விரித்து என்ன இது என்பது போன்ற அசைவுடன் ''பின்னே என்னம்மா விஷயம்? நீ எதற்காக மணவிலக்கு கேட்கிறாய் என்றே புரியவில்லையே!'' என்றார் பெரியவர்.

அவள் எதிர்பார்த்த வேளை இதுதான்! ''அவரைத் தவிர எனக்கு என்று ஒன்றுமே இருக்கக் கூடாது என்று நினைக்கிறார். அவரது விஷயம் என்றால் நானும் அதற்காகத் தலைகீழாக நின்று வேலை பார்க்க வேண்டும். ஆனால் என் விஷயம் என்றால் அப்படி ஒன்று அவசியமே இல்லை என்று எனக்கென்று உறவு வருமானம் நட்பு எதுவும் கூடாது என்கிறாரே!''

'ரீகன்சிடரேஷன் ஆபீசர்' தனசேகரனைப் பார்த்தார். ''இது பேசித் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். என்ன சொல்கிறீர்கள், தனசேகரன்.''

''எது எது என்று தனித்தனியாகக் கேட்கச் சொல்லுங்கள்!''

''எங்கள் வீட்டு விசேஷத்துக்கு ஊரில் இல்லை!''

''அது விவரம் ஏற்கெனவே பலமுறை சொல்லியாயிற்று!''

''எனக்கு வருமானம் வருவது பிடிக்கவில்லை!''

''தப்பு அபிப்பிராயம்! அப்படி ஒரு வருமானம் தரும் வழியில் செல்ல வழிகாட்டியதே நான்தான். பல வசதிக் குறைவுகளைப் பொறுத்துக் கொண்டு ஊக்கம் கொடுத்ததும் நான்தான்!''

''அதெல்... அது.. சரி! அதுபோகட்டும்! என் நட்பு? என் சினேகிதியைத் தந்திரமாய்த் தனியே அழைத்து, என்னை விட்டு விலகி விட வேண்டும் இல்லாவிட்டால்... என்று கீழ்த்தரமாக மிரட்ட வில்லை?''

''அது...'' என்று தொடங்கி தனசேகரன் சற்றே தயங்கினான்! பிறகு ''அவள் நல்லவள் அல்ல... உனக்கு நல்லது செய்பவளும் அல்ல. அதனால் தான்... அதனால் தான், அந்த அளவு இறங்க நேர்ந்தது?'' என்று முடித்தான்.

இடி விழுந்ததுபோல இருந்தது மாதவிக்கு. இவன் வாயாலேயே ஒப்புக்கொண்டு விட்டானே! இவனோடு இனி வாழ்வது முடியாத காரியமே!

19

சுகிர்தாவின் சொல்லை எவ்வளவோ நம்பினாலும், மாதவிக்கு உள்ளூர ஒரு சிறு சந்தேகம். ஒரு நப்பாசை இருந்து கொண்டேதான் - தலைநீட்டிக் கொண்டேதான் இருந்தது.

அவ்வளவு கேவலமாய் தனசேகரனால் பேச முடியாது! அந்த மாதிரி மிரட்ட முடியாது என்று ஓர் எண்ணம் இருந்தது. சுகிர்தாதான் தப்பாகப் புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்!

ஆனால் இப்போது அவனே அதை ஒத்துக் கொண்டு விட்டானே!

அதுவும், கீழ்த்தரமாக மிரட்டியதைக்கூட...!

இது என்ன மாதிரியான அருவருக்கத்தக்கக் கொடூரம் என்பது புரியாத இளவயது விடலை அல்ல தனசேகரன்! கண்ட கண்ட தரங்கெட்ட எழுத்துக்களை எல்லாம் படித்துவிட்டு, மனநிலை தடுமாறி ஏதோ உளறி விட்டான் என்று சொல்வதற்கில்லை.

திருமணமானவன்! பொறுப்பான பதவி வகிக்கும் குடும்பஸ்தன்! அவன் இப்படிப் பேச வேண்டுமானால், திருமணமாகி இருவரும் ஒன்றி வாழ்ந்த அந்தச் சில காலத்தில் மாதவி அறியாத வக்கிரம் ஒன்று அவனுள் எப்போதும் இருந்திருக்கிறது! ஒருவேளை, இன்னும் கொஞ்ச காலம் சென்றிருந்தால், அவளிடமே கூட அதைக் காட்டியிருப்பான்!

போகட்டும்! அவனது வக்கிரத்தைத் தனசேகரன் செயல்படுத்துமுன், அவனது பேச்சிலேயே கண்டு கொண்டு தப்ப முடிந்தது அவளது நல்ல காலம் என்று கூட எண்ணிக் கொள்ள வேண்டியதுதான்.

அன்று பாஞ்சாலிக்கு இந்த அநியாயம் செய்தவர்கள் அதன் தண்டனையாக, அரசிழந்து, உயிரைப் பறி கொடுத்தார்கள். அதையே செய்வேன் என்றதற்குத் தண்டனையாக தனசேகரன் மனைவியை இழக்க வேண்டியதுதான்!

மாதவி சட்டென எழுந்தாள். ''சார் எனக்கு வேறு ஒரு முக்கியமான வேலை இருக்கிறது. போக வேண்டும். ஆனால் போகுமுன் ஒன்றுமட்டும் உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன். இவரோடு என்னால் இனிமேல் வாழ முடியாது என்பது உறுதி! உறுதி! உறுதி!'' என்றவள் கைப்பையை எடுத்துக் கொண்டு மடமடவென்று அங்கிருந்து சென்று விட்டாள்!

''அடுத்து வரவேண்டிய நாள் பற்றி உங்களுக்கு அறிவிப்பு வரும் மிஸ்டர் தனசேகரன்'' என்று அந்த அதிகாரி ரத்தினபாண்டியனும் எழுந்தார்.

'விவாகரத்துதான் வேண்டும் சேர்ந்து வாழ முடியாது' என்று சொல்லி விட்டு வந்ததாகக் கூறியதோடு அதுபற்றிய பேச்சை மாதவி நிறுத்திக் கொண்டாள்.

தூண்டித்துருவி விசாரிக்கச் சுகிர்தாவுக்கு ஆசை தான்! ஆனால் மாதவி திருப்பிக் கொண்டு விட்டால் ஆபத்தாகிவிடும் என்று மேலே கிளறாமல் வாயை மூடிக் கொண்டாள்.

பெற்றவரிடமும் மாதவி அதையேதான் சொன்னாள்.

கலங்கிப்போய் ஓடிவந்தவரிடம் தைரியமாக இருக்கும்படி தனசேகரன் சொன்னான்.

பொறுமையாக இருக்கும்படியும் கேட்டுக் கொண்டான். ''உங்கள் விருப்பத்துக்கு மாறாக எதுவும் நடவாது'' என்று உறுதியும் கொடுத்தான்.

தனசேகரனுடைய தாயார் ஒருநாள் பதறிக் கொண்டு மூத்த மகனோடு வந்தார்.

மரியாதையோடு வரவேற்று, உபசாரம் செய்த போதும், திருமண முறிவுபற்றி எதையும் பேச மாதவி மறுத்துவிட்டாள்.

''வெளிநாடு போகிறதைச் சொல்ல வந்தபோது நீ கூட வரவில்லையே என்று அப்போதே எனக்கு யோசனை தான். ஏதேனும் விசேஷமோ என்று கேட்ட தற்கு ஒன்றுமில்லை என்று ஒரு மாதிரி சொன்னானே என்று நினைத்துக் கொண்டே இருந்தேன்! கடைசியில் இடியாய் இறக்கிவிட்டீர்களே! குடும்பம் என்றால் ஒரு கோபம், ஒரு தாபம் இருக்கத்தான் செய்யும். அதற்கெல் லாமா கோர்ட்டிலே போய் நிற்பது?'' என்று மாமியார் வருத்தப்பட்டபோது அவள் பதிலே சொல்லவில்லை.

''நீ புத்திசாலி என்று நினைத்தேன் மாதவி! அவ னும் கெட்டிக்காரன். இருவரும் மிகவும் சிறப்பாக வாழப் போகிறீர்கள் என்று எண்ணினேனே! கடைசியில் என் னம்மா இது?'' என்றான் தனசேகரனின் அண்ணன் குணசேகரன்.

''வேறு வழியில்லை, அத்தான்! ஆனால், தயவு பண்ணி இதுபற்றிப் பேசவேண்டாமே?'' என்றாள் மாதவி மெதுவாக.

'பெண்ணை வளர்த்திருக்கும் அழகா?'' என்று சம்பந்தி வீட்டாரிடம் சூடாக இரண்டு வார்த்தை கேட்டு விட்டுப் போகத்தான் மாதவியுடைய மாமியார் இங்கு வந்தது! ஆனால் அழுது சிவந்த கண்களுடன் ரேவதியை பார்த்ததும் அந்த அம்மாளுக்கு வாயடைத்துப் போயிற்று.

''கவலைப்படாதீர்கள்! எல்லாம் ஏதோ கெட்ட நேரம்! சீக்கிரம் சரியாகி விடும்!'' என்ற ரேவதியையே தேற்றிவிட்டுத் திரும்பிச் சென்றார் அவர்.

அடுத்து, 'ரிகன்சிடரேஷன் ஆஃபீசரைச்' சந்திக்க இருவரும் குடும்ப நீதிமன்றம் சென்றார்கள்.

அன்றைய தினம் அங்கே பேச்சுவார்த்தை என்று எதுவும் அதிகமாக நடக்கவில்லை.

திருமணத்தின் பெருமை பற்றியும், பேச்சு வார்த்தை மூலம் தீர்க்க முடியாதது எதுவும் இல்லை என்பது பற்றியும் பெரியவர் ரத்தினபாண்டியன் வெகுவாக எடுத் துச் சொன்னார்.

ஆனால், எந்தவிதப் பேச்சுவார்த்தையும் தேவை யில்லை; எதற்காகவும் தன் மனம் மாறப் போவது இல்லை என்று மாதவி பலமுறை திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னாள். விஷயத்தை, மற்ற இருவருக்கும் வலியு றுத்த முயன்றாளா, அன்றித் தனக்கே உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முயன்றாளா என்பது அவளுக்கே வெளிச்சம்!

கடைசியாக, ஒரு திடீர்த் திருப்பமாகத் தனசேகரன், தானும் விவாகரத்துக்குச் சம்மதிப்பதாக அறிவிக்க, மாதவி அதிர்ச்சியில் திகைத்து விழித்தாள்.

ரத்தினபாண்டியனுக்கும் பிரமிப்பு தான்!

''என்னப்பா, திடீரென்று! நீ, கொஞ்சம் ஆழ்ந்து யோசிக்கிறவன் என்று நினைத்தேனே!'' என்றார் அவர்.

''அதற்காகக் கெஞ்சிக் கொண்டே காலத்தைக் கழிக்க முடியமா, சார்? நானும் வாழ வேண்டாமா?'' என்று கேட்டான் தனசேகரன்.

வாழ வேண்டாமாவா? மாதவி இல்லாமல் அவ னுக்கு ஒரு வாழ்வு இருக்கிறதாமா? அவள்தான் முட் டாள்! இனித் தனிமைதான் வாழ்வென்று முடிவு கட்டி...

''எப்போது சார் எஸ்.... என் விவாகரத்து எனக்கு எப்போது கிடைக்கும் சார்?'' என்று வெறுப்பும் கசப்பு மாக மாதவி வினவினாள்.

''இன்னும் ஒரு முறை முயன்று பார்ப்பேன். அப் போதும் இதே பிடிவாதமாய் இருந்தால், இனிச் சமாதா னத்துக்கு வழியில்லை என்று எழுதி விடுவேன்! இப்போ துதான், தனசேகரனும் மணவிலக்கை ஆதரிக்கிறாரே! நீ விரும்பியது கிடைக்க அதிகநாள் ஆகாது'' என்றார் ரத்தினபாண்டியன், சற்றே விட்டேற்றியாக.

அடுத்த கோர்ட் சந்திப்புக்கான நாள் தெரிந்ததுமே, தனசேகரன் தீவிரமான வேலையில் இறங்கினான்.

தனக்கு உதவக்கூடியவர்களை, அதிலும் கட்டாய மாய் அவனுக்கு உதவி செய்யத் தேவைப்படுகிறவர் களை மீண்டும் மீண்டும் போய்ப் பார்த்து அவர்கள் மனதைக் கரைத்தான்.

கோர்ட்டில் இருவரும் சந்திக்க இரண்டு நாட்கள் முன்னதாகக் கடவுளே தனசேகரனுக்கு ஓர் உதவி செய் தது போல, மாதவிக்கு ஒரு பரிசு கிடைத்தது.

முன்னர், கனகாஞ்சலி நகைக் கடையார் வைத்த 'கனகாஞ்சலி' நகை 'டிசைன்' போட்டியில் மாதவிக்கு முதல் பரிசு கிடைத்திருந்தது. உருளைக் கிழங்கு தொடர் சீவலை அடிப்படையாக வைத்து அவள் வரைந்து அனுப்பிய டிசைனுக்கு முதல்பரிசு கொடுத்திருந்தார்கள்.

சற்றே சிறிய அளவில், அந்த டிசைனில் ஒரு செட் நகைகளும், ராயல்டியும் தருவதாய், நகைக் கடையார் எழுதியிருந்தார்கள்!

முதலில் வெகு மகிழ்ச்சியுடன் எல்லோரிடமும் கடிதத்தைக் காட்டிய மாதவியின் முகம் விரைவிலேயே வாடிவிட்டது.

இந்த நகை வடிவின் கரு தனசேகரன் சொன்னது தான். நகை டிசைன் மட்டுமல்ல, இந்தப் போட்டியில் கலந்து கொள்ளும்படி அவளைத் தூண்டியதும் அவனே தான்.

அன்றையத் தினத்தைத் தெளிவாக நினைவு கூர்ந்த மாதவிக்கு மேலும் மனம் நொந்து போயிற்று.

அப்போதே வீட்டில் தகராறு தான். அதுவும், விக்கியின் பிறந்த நாளைக்கு வந்து உதவுகிறேன்' என்று சொல்லி விட்டுத் தாமதமாகச் சென்று அவனை, அவள், அவமானத்துக்கு ஆளாக்கியதற்கு மறுநாள்!

தினசரியில் பார்த்ததும் அவனாக அவளைக் கூப் பிட்டுச் சொன்னானே! அவளாக, அனேகமாக அதைப் பார்த்திருக்கமாட்டாள்! பார்த்தாலும் கவனித்திருக்கமாட் டாள்! கவனித்திருந்தாலும், போட்டியில் கலந்து கொள்ள அவளுக்குத் தோன்றியும் இராது.

எல்லாத் தூண்டுதலும் தனசேகரனுடையது தானே? அவன், எவ்வளவு நல்லவனாக இருந்ததினால் இந்த மாதிரி ஓர் உதவியை அவளுக்கு செய்திருப்பான்!

இந்த நல்லவனை சட்டரீதியாகவே பிரிந்துவிடப் போகிறோமே என்று எண்ணும் போதே வேறு ஒன்று நினைவு வந்தது.

தனசேகரன் அப்படி ஒன்றும் நல்லவன் அல்ல! சுகிர்தாவை அவ்வளவு அசிங்கமாக மிரட்டியவன் எப்படி நல்லவனாக இருக்க முடியும்?

சுகிர்தா, சொன்னது மட்டும் மெய்யாக இருந்தால்... என்று எண்ணம் ஓடும்போதே மாதவி திடுக்கிட்டாள்!

சுகிர்தா ஒருவேளை... பொய் சொல்லியிருக்கக் கூடுமோ என்கிற சந்தேகம் ஏன் வந்தது? சுகிர்தா அவ்வப்போது கூறுவதுபோலக் கணவனின் கால்மிதியாகக் கிடக்கத்தான் அவளுக்கும் உள்ளூர ஆசையா? கேவலம்!

அத்தோடு, திருமணத்தை ரத்துபண்ண இப்போது அவனும் ஒப்பிவிட்டானே! வேறு வாழ்வு வாழ என்றானே!

அவன் காலைச் சுற்றி வர, இன்னொரு நாய் கண்டு பிடித்துவிட்டான் போலும் என்று கோபமாக எண்ணியவளுக்குக் காரணமற்றுக் கண்ணீர் பெருகியது!

குடும்ப நீதிமன்றத்துக்குச் செல்வதற்கு முந்திய நாள் மாதவிக்கு ஓர் அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது.

அவளது சித்திரக் கண்காட்சியை நடத்திய ஹாலின் நிர்வாகி, அன்று மாலை அவளைச் சந்தித்தார்.

வீடுதிரும்பும் போதே அன்று அவள் சோர்ந்திருந்தாள்.

''விளக்கேற்றும் நேரம்! படுத்திராதே!'' என்ற தாயின் குரலையும் மீறிப்படுத்திருந்தவளுக்கு, எழுந்து வந்து அந்த நிர்வாகியுடன் பேசவே அலுப்பாய்த்தான் இருந்தது.

ஆனால், வீடுதேடி வந்துவிட்டாரே!

வணக்கம் கூறி, 'காபியா குளிர்பானமா?' என்று உபசரித்தவளிடம், 'எதுவும் வேண்டாம்' என்று மறுத்தார் அவர்.

''இந்த வேளையில் எதைக் குடித்தாலும், இரவு உணவு சரியானபடி உண்ண முடியாதம்மா. அதனால், எதுவும் வேண்டாம் ... நான் இந்தப்பக்கம் ஒருவேலையாக வந்தேன். அப்படியே இங்கேதானே, உங்கள் வீடு என்று நினைவு வந்தது. அடுத்து ஏதும் சித்திரக் கண்காட்சி ஏற்பாடு செய்கிறீர்களா என்று ஒரு வார்த்தை கேட்டுவிட்டுப் போகலாம் என்று வந்தேன்!'' என்று, அவர் வந்த காரணம் சொன்னார்.

''இல்லை சார்! வரும் ஆர்டர்களுக்கே முழுவதாக வரைய முடியாமல், குறைத்து விட்டேன்! கண்காட்சி வைக்கும் அளவு தனிப்படங்கள் வரைய நேரம் இல்லை சார்.'' என்றாள் மாதவி இயல்பாக.

''நினைத்தேன்!'' என்றார் நிர்வாகி. ''முதல் கண்காட்சியிலேயே உங்களுக்கு நல்ல பேர் வந்துவிட்டதில்லையா? புகழோடு நல்ல வருமானமும்கூட என்ன... குறைந்தது ஒரு லட்சம் வந்திருக்குமா?'' என்று பேச்சுப் போக்காய் விசாரித்தார்.

''ஒரு லட்சமா! ஊகூம்.... இல்லையே சார். ரொம்ப குறைவுதானே சார். விலை கூடக் குறைவாகத்தான் வைத்திருந்தோம். சாமான்கள், ஹால் வாடகை என்று செலவுகளும் உண்டல்லவா?''

புருவம் சுருக்கி "அதெல்லாம் போகவே நிறைய வந்திருக்க வேண்டுமே, அம்மா! என் கணக்கின்படி... உங்களுக்கும் சுகிர்தாவுக்கும் சமபங்கு வைத்தாலும் கூட ஆளுக்குக் குறைந்தது ஓர் ஆறுபது... குறைத்துக் குறைத்துப் போட்டாலும் ஆளுக்கு ஐம்பதாயிரமாவது கிடைத்திருக்க வேண்டும். படம் வாங்கியவர்கள் எல்லோரும் பணத்தை ஒழுங்காகத் தந்து விட்டார்கள் இல்லையா... தந்திருந்தால்.. எதற்கும் நீங்கள் ஒரு தரம் அந்தக் கணக்கைச் சரி பாருங்கள்!... அப்படியானால், நான் கிளம்பட்டுமா?" என்று எழுந்து விடைபெற்றுச் சென்றார் அவர்.

மாதவிக்கு மனம் குழம்பிப் போயிற்று.

அவ்வளவு பணம் வரவில்லையே! சொல்லப்போனால், கையில் இருந்ததை எல்லாம் முதலில் ஒவ்வொன்றாக விற்ற படங்களின் மூலம் வந்த வருமானத்தையும் சேர்த்துப் போட்டல்லவா, பத்தொன்பதாயிரத்துக்கு அந்த டீவி வாங்கினாள்!

ஏதாவது செலவு இருந்திருக்கும் என்று அலட்சியப் படுத்தியவள், உள்ளே அரித்த வேதனைப் புழுவிடமிருந்து தப்பிக்கும் முயற்சியாய், கண்காட்சியின் வரவு செலவை மனதுள், கூட்டிக் கழிக்கத் தொடங்கினாள்.

படங்களின் எண்ணிக்கையும், அப்போது படங்களுக்கு வைத்த விலையும் அவளுக்கு நன்றாகவே நினைவிருந்தது.

போர்டு, பெயின்ட், ரோக், கல் என்று செலவு அயிட்டங்களும் இப்போது தெளிவாய் இருந்ததால், எவ்வளவு செலவாகி இருக்கும் என்று கணக்கிடுவது

இலகுவாகவே இருந்தது. கூடவே ஹால் வாடகை! அழைப்பிதழ், விளம்பரம்...

கூட்டிக் கழித்தபோது, வந்திருக்க வேண்டிய தொகைக்கும் வந்த தொகைக்கும் இருந்த பெரும் இடைவெளி அவளைத் திகைக்க வைத்தது.

சுகிர்தா எங்கேயோ ஏமாந்து விட்டாள்; சரிவரக் கணக்கைப் பார்க்கும்படி அவளிடம் சொல்ல வேண்டும் என்று எண்ணியபடி, கண்மூடி உறங்க முயன்றவளுக்குத் 'தாயும் பிள்ளையும் என்றாலும் வாயும் வயிறும் வேறு ஆயிற்றே? என்று தனசேகரன் சொன்னது நினைவு வரவும் சட்டென எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

சுகிர்தா மீது அப்போதே அவன் சந்தேகம் எழுப்ப முயன்றானே! ஒருவேளை சுகிர்தாவே... என்று எண்ணியவளுக்குத் தன் மீதே ஆத்திரம் வந்தது. தன்மீதும் தனசேகரன் மீதும்!

அவனைச் சாயமிழக்கச் செய்து விடுவாள் என்று அப்போதே தனசேகரன் சுகிர்தாவை விலக்க முயன்றிருந்தான். அவன் எப்படிப்பட்டவன் என்று தெரிந்த பிறகும் அவனது பேச்சை எண்ணி, சுகிர்தா மீது சந்தேகப்படுகிறாளே! எவ்வளவு பெரிய முட்டாள் இந்த மாதவி!

மக்கு! ஏமாளி! முட்டாள்!

ஆத்திரமும், கூடவே அழுகையுமாக, விசித்தபடியே மாதவி உறங்கிப் போனாள்.

மறுநாள் காலையில் மாதவிக்குச் சும்மாவே மனநிலை சரியில்லை. அதிகாரி, ரத்தினபாண்டியனோடு அன்று மூன்றாவது சந்திப்பு! கணவன் மனைவியிடையே

அதிகாரி, ரத்தினபாண்டியனோடு அன்று மூன்றாவது சந்திப்பு! கணவன் மனைவிக்கிடையே நல்லிணக்கம் ஏதும் ஏற்படவில்லை என்றால், வீணாக இழுத்தடிப்பதை விடுத்து, திருமணத்தை ரத்து செய்யப் பரிந்துரை செய்யப்போவதாக அவர் ஏற்கெனவே சொல்லி விட்டிருந்தார்.

அதன்படி பார்த்தால், இன்று எல்லாம் முடிந்துவிடும்.

தனசேகரனை அருகிருந்து பார்க்கும் வாய்ப்புகூட இன்றோடு நின்று விடும்!

முதலில் பிரிந்து வந்த காரணம் இப்போது பைத்தியக்காரத்தனமாகத் தோன்றியது!

அப்போது அவளுக்கு அவ்வளவு கோபம் வந்ததே அசட்டுத்தனமாய் இன்று தோன்றியது. அவளது பிறந்த நாள், திருமணமான முதலாம் ஆண்டு நாள்... இவைகளை விடவா அண்ணியின் பூச்சூட்டல் அவளுக்கு முக்கியம்? இல்லையே! தனசேகரன் சொன்னதுபோல, அது முக்கியமாய் பெண்கள் விழாதான்!

பின் ஏன் மாதவிக்கு அவ்வளவு கோபம் வந்தது!

காரணம், அவளது குற்ற மனப்பான்மை! அன்று விக்கியின் பிறந்த நாளின் போது அவள் செய்த பிழை உள்ளுரக் குறுகுறுத்துக் கொண்டே இருந்ததால், அதை அவன் ஊகித்து விட்டான் என்பது வேறு உறுத்திக் கொண்டே இருந்ததால், வந்த வினை அது! அவன் மீதும் குற்றம் ஏற்றிக் காண்பித்துவிடும் வெறிதான் காரணம்!

ஆனால், அது இப்போது புரிந்து என்ன லாபம்? அதற்குமேல் என னென்னவோ நடந்து வெள்ளம் தலைக்குமேல் போய்விட்டதே! சுகிர்தாவை வெகு கீழ்த்தரமாய் மிரட்டி, தனசேகரன், தான் ஒரு பொறுக்கி என்று காட்டிக் கொண்டு விட்டானே!

அவனது கீழான புத்தியை நல்லவேளையாகக் கண்டு கொண்டு விட்டோம் என்று நிம்மதி அடைய, மாதவியால் இப்போது முடியவில்லை! மாறாக, அது வெளிப்பட்டதால், விவாகரத்து செய்யும்படி ஆகிவிட்டதே என்ற வருத்தம்தான் தலைதூக்கி நின்றது.

இப்படி அவள் உழன்று கொண்டு இருந்தபோது, பட விஷயமாக் ஒருவர் அவளைப் பார்க்க வந்திருப்பதாக ரவிச்சந்திரன் வந்து சொன்னான்.

"என்னால் யாரையும் பார்க்க முடியாது!" என்றாள் மாதவி எரிச்ச லோடு.

எதற்காகவோ அங்கே வந்த கதிரேசன் என்னவென்று கேட்க, ரவிச் சந்திரன், தந்தையிடம் விஷயத்தைச் சொன்னான்.

"என்னடா, குழந்தை மனது இப்போது என்ன பாடுபட்டுக் கொண் டிருக்கும் என்பது தெரியாதா? இன்னொருத்தர் முடியாது என்று நீயே சொல்லி அனுப்பிவிட வேண்டியதுதானே" என்றார் தந்தை, மகளின் தலையைப் பரிவாய் வருடியபடி.

அப்பாவுக்காவது துன்பம் தெரிகிறதே என்று அவரை நெருங்கி நின் றாள் மாதவி.

"சொல்லியிருப்பேன், அப்பா!" என்றான் ரவிச்சந்திரன் மெல்லிய குரலில். "வந்தவர், ஏதோ நிறையப் படங்கள் 'ஆர்டர்' கொடுப்பது பற்றிப் பேச வந்ததாகச் சொன்னார்! இவள் வேறு வளமான வாழ்க்கையைத்

தொலைத்துவிட்டு நிற்கிறாள்! வருமானத்தையும் விட்டு விடக்கூடாதில்லையா?... நாம் இருக்கும் வரைக்கும், இவள் சோறு துணிக்குக் கஷ்டப்பட விடமாட்டோம் தான். ஆனால், இவளது ரோஷம்? எதையாவது தப்பாக எடுத்துக் கொண்டு இங்கிருந்தும் போக வேண்டும் என்று... உங்களுக்கு தான் தெரியுமே, அப்பா? சும் மாவே விடுதியில் தங்கப் போகிறேன் என்கிறவள் தானே? அவளுக்கென்று வருமானம் வரும் வழியில் சற்றும் தடை ஏற்பட்டு விடக்கூடாது என்றுதான் அவரை உட்கார வைத்து விட்டு வந்தேன்'' என்றான் அவன்.

''நான் ஒன்றும் எதையும் தப்...'' என்று ரோஷமா கத் தொடங்கியவளின் பேச்சு சட்டென நின்றது. முதலில் அவளது வீட்டை விட்டு வெளியேறியது தப்புதானே?

மகளின் பேச்சைக் கவனியாததுபோல, ''அதுவும் சரிதான், மாதவி. நீ எதற்கும் அவரைப் பார்த்துப் பேசி விடுவதுதான் நல்லது. நீ அம்மாவிடம் போய் வந்தவருக் குக் காஃபி அனுப்பச் சொல்லு'' என்றார் கதிரேசன்.

எல்லோருமே மாதவி ஓர் அசட்டுக் கோபக்காரி என்று முடிவு செய்து விட்டார்களாக்கும் என்று உள்ளூ ரப் பொருமியபடியே மாதவி வாயில் வரவேற்பறைக்குச் சென்று பார்த்தாள்.

ஒரு பெரிய ஆர்டர் விஷயமாக ஏழெட்டு நாட்க ளாக வந்து போகிறவர்தான், பெரிய, தனியார் மருத்துவ மனை ஒன்றின் உதவி நிர்வாகி, சுவர்ச்சித்தரமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அங்கு வந்து வரைவது வசதிப்படாது; வரைந்து தரும் படங்களைச் சட்டமிட்டு

மாட்டிக் கொள்ளும்படி மாதவி சொல்லி, அதை அவர் கள் ஏற்றுக்கொண்டு விட்ட நிலைதான்.

இப்போது என்ன பேச இங்கு வந்திருக்கக் கூடும்?

வணக்கம் தெரிவித்து உட்கார்ந்தவளிடம், அவர் வெகு சீக்கிரமாகவே வந்த விஷயத்தைத் தெரிவித்தார். படங்களின் விலையைக் கொஞ்சம் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டுமாம்.

உள்ளூர எரிச்சல்பட்டபடி, ''பணக்கணக்கு எல் லாம் சுகிர்தா தான் பார்ப்பது. இது பற்றி அவளிடமே பேசிக் கொள்ளுங்கள்.'' என்று எழுந்தாள் மாதவி.

''அவர்கள் ரொம்பவும் கறாராகப் பேசுகிறார்களே, மேடம்! உங்களிடம் நேரில் கேட்டால் குறைப்பீர்கள் என்று நம்பகமான தகவல் கிடைத்தது...'' என்று அவசர மாகப் பேசினார் அவர்.

''இல்லை... என் பங்கு வரைவது மட்டும்தான். கணக்கு வழக்கு அவளது தான் இப்போது...'' என்று மாதவி கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள்.

வேறு வழியின்றி எழுந்தபடி, அவர் பேசினார். ''ஆனாலும் மேடம், சரிக்குச்சரி கறுப்பில் கேட்டால் நாங்கள் எங்கே போவது?''

புரியாத திகைப்புடன் அவர் முகத்தைப் பார்த்தாள் அவள்.

''இது மருத்துவமனை மேடம்! எல்லாம் கணக்குத் தான். இதில் ஒவ்வொரு படத்துக்கும் வெள்ளையில் ஆயிரம், கறுப்பில் ஆயிரம் என்றால் எங்களால் எப்படித்

எங்களால் எப்படித் தரமுடியும்? சொல்லுங்கள்?'' என்று அவர் மேலே பேசப் பேச, மாதவிக்குத் தலைசுற்றியது.

'படத்துக்கு ஆயிரம் ரூபாய்! சாமான்கள் போக ஐநூறு மிச்சம். சுவர் இருந்தால்தானே சித்திரம்? வரைகிறவள் நீ உனக்கு முன்னூறு, எனக்கு இருநூறு!'' என்றவளை வற்புறுத்தி ஆளுக்குப் பாதி என்று முடித்து, படத் துக்கு இருநூற்றைம்பது வீதம் பெற்றது நிறைவுவர, உள்ளே பகீரென்றது! ''எல்..லாம் பில்தானே?'' என்பாளே சுகிர்தா! பில்லிலேயே வராமல் இப்படி ஒரு வருமானமா?

தனசேகரன் குறிப்பு காட்டியபோதுகூட அவனிடம் கோபப்பட் டாளே!

முதலில் இது விஷயம் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டாகவேண்டும் என்று

மாதவி சீக்கிரமாகவே இளம்பி, ஸ்டூடியோவுக்குச் சென்றாள்.

கிட்டத்தட்ட அதே சமயத்தில், ரத்தினபாண்டியனை, அவரது வீட்டில் சந்தித்து சிலது கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் தனசேகரன்.

"இந்த மாதிரி வீட்டிற்கு வந்து நீ பேசுவது தப்பு அப்பா! அத்தோடு, நீ கேட்டது போலக் கையெழுத்து எல்லாம் அவசியம் இல்லை..." என்ற பெரியவரை இடைமறித்து, "சார், உங்கள் நோக்கம் என்ன? திருமணத்தை நிலைக்கச் செய்வதுதானே? அதற்குச் சாதகமாய் அவளுக்கு ஓர் உந்துதல்! அவ்வளவுதான், கையெழுத்திட என் பேனாவை அவள் வாங்க வேண்டும்... சார், இது எங்களுக்குள் ஒரு குறிப்பு! சங்கேதம்! என் பேனாவை அவளும், அவளது சாவிக் கொத்தை நானும்... என்று... ப்ளீஸ் சார்! சட்டவிரோதமாய் எதையும் செய்யும்படி உங்களிடம் நான் கேட்கவில்லையே! தயவு செய்து... சார்!" என்று மன்றாடினான்.

அன்று வழக்கத்துக்கு ஒரு மணிநேரத்துக்கும் முன்னதாகவே மாதவி, பொட்டிக்கிற்கு வந்துவிட்டாள்.

ஆனால் வழக்கம்போலவே சுகிர்தாவைக் கண்ணிலேயே காணவில்லை!

சில மாதங்களாகவே இப்படித்தான். 'பொட்டிக்' திறப்பது, சுத்தம் செய்து, வெளியே அடுக்குவது போன்ற தொடக்க வேலைகள் செய்வது எல்லாமே மாதவிதான். வெளி வேலைகள் படங்களுக்கு ஆர்டர் பிடிப்பது, பணம் வாங்குவது என்று அது தொடர்பான வேலைகள் சுகிர்தாவுக்கு அவளுக்கு அதிகம் இருந்ததால் 'பொட்டிக்'க்கும் கூட மாதவியின் பொறுப்பில் தான் நடந்தது. 'பொட்டி'சுகில் விற்பனை என்று கிட்டத்தட்ட ஒன்றும் இராததால் மாதவிக்கு அது இடையூறாகவும் இல்லை.

இன்று வந்ததும் மாதவி, கணக்குப் புத்தகங்கள் வைக்கும் அலமாரியைத் திறந்து பார்த்தாள். 'பொட்டிக்'கில் ஏதேனும் விற்றால் 'பில்' போடுவதற்காக 'பில்புக்' எடுப்பதற்காக அந்தச் சாவியும் சாவிக் கொத்தில் தான் இருந்தது.

ஒரு வேகத்தில், சித்திரக் கண்காட்சியின் கணக்குப் பேரேட்டை எடுத்து விட்ட மாதவி சற்றுநேரம் அதைப் பிரித்துப் பாராமலே நின்றாள்.

உயிர்த்தோழி என்று ஏற்றபின் சந்தேகப்படுவதா? ஒருவேளை சுகிர்தா நல்லவளாக இருந்து மாதவி சந்தேகப்பட்டது தெரிய வந்தால் துடித்துப் போக மாட்டாளா?

மேலும் இந்தக் கணக்கு வழக்கைப் பார்க்க கூடாது என்று சுகிர்தா, மாதவியிடம் மறைத்தது கிடையாதே!

''இரண்டு பேர் சேர்ந்து தொழில் செய்தாலே, குட்டை குழப்ப என்று நிறையப் பேர் வருவார்கள்!'' எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பு இருக்குமோ என்பார்கள். 'தான் திருடி பிறரை நம்பாள்' என்கிற மாதிரி, இவர்கள் மற்றவர்களை நம்பவும் மாட்டார்கள். நம்பி நல்லபடியாய் இருப்பவர்களை நிம்மதியாய் இருக்கவும் விடமாட்டார்கள்! ஒருவருக்கொருவர் சந்தேகப்படும்படி, தூபம் போட்டுக் கொண்டே இருப்பார்கள்! அப்படிச் சந்தேகமாய் இருந்தால்.... இந்தக் கணக்குகளை ஒரு தரம் சரிபார்த்து விடுகிறாயா, மாது?'' என்று சுகிர்தா சொன்னது அப்போதுதான் போல மாதவிக்கு நினைவு வந்தது.

அவள் 'பார்த்துவிடு' என்றுதானே சொன்னாள்?

அதுவும் எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கிறாள்! உனக்குச் சின்னதாய் ஓர் ஐயம் தோன்றினாலும், உடனே கணக்கைப் பார்த்து அதைத் தீர்த்துக் கொள்! என் மேல் நம்பிக்கை கொஞ்சம் குறைந்தாலும் 'கணக்கைக் கொண்டுவாடி' என்று நீ கட்டளை போடு நான் கொண்டுவந்து

காட்டுகிறேன்' என்றெல்லாம் எத்தனைமுறை என்று... எண்ணும்போதே மாதவிக்கு எங்கே இடித்தது.

சுகிர்தா ஒன்றும் 'எதற்கும் நீயும் ஒரு தரம் பார்த்து விடுவது நல்லது' என்று கணக்கை மாதவியிடம் கொடுக்கவில்லையே!

'சந்தேகம் இருந்தால் சரிபார்த்துவிடு', ஐயம் தோன்றினால் தீர்த்துக் கொள்' 'நம்பிக்கை குறைந்தால்...' இப்படியெல்லாம் கூறும்போது, கணக்கைப் பார்க்கிறேன் என்றாலே அதுவே சந்தேகப்படுகிறேன் என்று சொல்லாமல் சொல்வது போல ஆகாதா? அதற்குத் தயங்கி, கணக்கைப் பாராமல் மாதவி விட்டு விடுவாள், என்ற மனோதத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு சுகிர்தா முயன்று வெற்றியும் பெற்று விட்டிருந்தால்?

மீண்டும் ஏதோ மனதில் நெருடியது. நேரடியாகப் பேசினால் குறைக்கக் கூடும் என்று நம்பகமான தகவல் வந்ததாகச் சொன்னாரே! அப்படித் தகவல் கொடுத்தது யார்?

கும்மிருட்டில் திசை தெரியாத காட்டுக்குள் நிற்பது போல, மாதவி சில வினாடிகள் மலைத்து நின்றாள்.

இந்தக் கணக்கைப் பார்த்தால் ஏதோ ஒரு வழி தென்படும் என்று தோன்றவும் கணக்குப் புத்தகத்தைப் பிரித்தாள்.

சுமார் நாற்பத்தைந்து நாள் கணக்கு அது. வரவு இனங்களை விட செலவு இனங்கள் அதிகம். ஆனால்

அதுவும் அதிக எண்ணிக்கையில் இல்லை. படங்களுக்குத் தேவையான பொருட்கள் மூன்றே தடவைகளில் மொத்தமாக வாங்கியவைதான். ஆனால், ஒவ்வொரு நாளும் கட்டாயமாகக் குறிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு செலவு அயிட்டம் மாதவியை மிகவும் உறுத்தியது.

தினந்தோறும் அறுநூறு ரூபாய்க்கு டாக்சி செலவு எழுதப்பட்டிருந்தது. பொதுவாகப் போக்குவரத்துக்குப் பயன்படுத்தியது சுகிர்தாவின் மொப்பெட் தான். அதற்கும் அவ்வப்போது பெட்ரோல் செலவு எழுதப்பட்டிருந்தது. அடுத்து சாமான் வாங்கி வந்ததெல்லாம் ஆட்டோவில்தான். அதுவும் எழுதப்பட்டிருந்தது. டாக்சி எடுத்தது, கண்காட்சியன்று மட்டும்தான். பிறகு நாற்பத்தைந்து நாட்கள் முழு நாள் டாக்சி செலவு மொத்தத்தில் இருபத்தேழாயிரம் ரூபாய் செலவு எங்கிருந்து வந்தது?

படத்திற்குரிய சாமான்கள் கூட, மூன்று தடவைக்குப் பதிலாக எட்டுத் தடவை ஆட்டோவில் சென்று வாங்கியதாகக் குறித்திருந்தது.

கூட்டுத் தொகையை மட்டும் காட்டிவிட்டுப் பங்கு என்று சுகிர்தா பிரித்துத் தந்ததை வாங்கிக் கொண்டு பைத்தியக்காரி மாதிரிப் பரவசப்பட்டாளே?

இவளைப் பற்றிக் குறிப்புக்காட்டி பேசியதற்காகக் கூட கணவனிடம் மாதவி எவ்வளவு கோபப்பட்டிருக்கிறாள்!

சுளீரென்று முகத்தில் அறைந்தாற்போல இன்னொன்று தோன்றியது!

என்னவோ தனசேகரன் கீழ்த்தரமாக மிரட்டியதாக மாதவியிடம் சொன்னதுகூடப் பொய்யாக இருந்தால்?

'இல்லை இல்லை' என்று மாதவி தலையில் தட்டிக் கொண்டாள். மிரட்டியதைத் தனசேகரனே ஒத்துக் கொண்டு விட்டான்! ஆனால் ஒன்று! அவன் அப்படி மிரட்டும் அளவுக்கு இவள் என்னென்ன பேசினாளோ!

அவளை அந்தப் பக்கம் சீண்டிவிட்டு, மாதவியை இந்தப் பக்கம் விவாகரத்துக்குத் தூண்டி விட்டாளே! பாதகி! மாதவியின் வாழ்வு பாழானதற்கு இந்தப் பாதகியல்லவா பெரும் காரணம்!

முதலில் அவளை நேரே பார்த்து நாலு வார்த்தை கேட்க வேண்டும்! இந்தக் கணக்கு புத்தகத்தை அவள் முகத்தில் விசிறியடித்து, 'என்னடி' என்று விசாரிக்க வேண்டும்!

அந்தக் கணக்குப் புத்தகம் அங்கே இருந்தது கூட மாதவிக்கு அவமானத்தையும் ஆத்திரத்தையும் ஊட்டியது! மாதவியின் ஏமாளித்தனத்தில் எவ்வளவு நம்பிக்கை இருந்தால், இந்தக் கணக்ககை எல்லாம் அவள் எடுத்துப் பார்க்கவே மாட்டாள் என்ற நிச்சயத்தோடு இங்கேயே வைத்திருப்பாள் அந்த சுகிர்தா!

கணக்குப் புத்தகத்தை ஒரு பைக்குள் போட்டு எடுத்துக் கொண்டு, மீண்டும் கதவை மூடி விட்டு மாதவி கிளம்பினாள்.

சுகிர்தா தங்கியிருந்த பெண்கள் விடுதிக்குப் போனால், அங்கே அவள் இல்லை! இரண்டு மாதம்

முன்பாகவே வேறிடம் போய்விட்டாளே என்றார்கள். அவள் மலைத்து நின்றதைப் பார்த்து, 'கடிதங்கள் வந்தால் அனுப்பும்படி கூறி சுகிர்தா கொடுத்துவிட்டுப் போன முகவரியை மாதவியிடம் கொடுத்தார்கள்.

சுகிர்தாவின் லாபகரமாய் நடக்கும் இன்னொரு 'பொட்டிக்' காக இருக்கும் என்று எண்ணிச் சென்றால், அது குடியிருப்புப் பகுதி. ஃப்ளாட் முறைப்படி கட்டப் பட்ட இடம்.

அங்கே லி◌ஃப்டில் ஏறி, இரண்டாவது தளத்தில் இருந்த சுகிர்தாவின் ◌ஃப்ளாட்டின் முன் நின்று அழைப்பு மணியை அழுத்திய மாதவிக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

இந்த ◌ஃப்ளாட்டுக்குச் சுகிர்தா எப்போது வந்தாள்? வாடகை என்றாலும், வாங்குவது என்றாலும் இந்த இடங்களில் பணம் நிறைய ஆகுமே!...

கதவு திறந்து, ''யார்'' என்று கேட்ட வேலைக்காரப் பெண்ணிடம், ''சுகிர்தா இருக்கிறாளா?'' என்று மாதவி வினவ, உள்ளே அழைத்து உட்கார வைத்துவிட்டுத் தன் எஜமானியைத் தேடிப் போனாள் அந்தப் பெண்.

மாதவியைக் கண்டதும் உண்டான வியப்பை - திகைப்பை சுகிர்தா சில வினாடிக்குள் அடக்கிக் கொண்டாள். ''வா வா வா!'' என்று உரத்த குரலில் வரவேற்றாள். ''எங்கே இந்தப் பக்கம்? கா◌ஃபி குடிக்கிறாயா? ஏ குட்டி, ஒரு கப் கா◌ஃபி இந்தம்மாவுக்குக் கொண்டுவா? மாதவி, நான் சற்று வெளியே போகவேண்டும்! அதனால் வேண்டுமானால், நாம் 'பொட்டிக்'கில் சந்திக்கலாமே!'' என்று அதே குரலிலேயே தொடர்ந்து கூறினாள்.

முன்பானால், ''என்னம்மா, பொதுக் கூட்டத்தில் பேசுகிற நினைப்பா?'' என்று வெள்ளையாய் சிரித்திருக்கக் கூடியவளுக்கு, இப்போது சந்தேகம் வந்தது. இந்த உரத்த குரல் யாருக்கான எச்சரிக்கை?

''இன்றைக்கு நான் 'பொட்டிக்' போகவில்லை..''

''ஏன்? ஓகே! இன்று உனக்கு விவாகரத்து வழக்கு இருக்கிறதில்லையா? மறந்தே போனேன்! சாரிம்மா! பரவாயில்லை! இன்று நானே போய்த் திறந்து கொள்கிறேன். நாளையிலிருந்து வழக்கம் போல் நீ பார்த்துக் கொள்!''

'உன் பொட்டிக்கைத் திறக்கவும் அதில் வேலை செய்யவும் நீ ஒன்றும் எனக்குச் சம்பளம் தருவதில்லையே! மாறாக, ஸ்டூடியோவுக்கு என்னிடம் இப்போதெல்லாம் வாடகை வாங்கிக் கொள்கிறாய்!' என்று எண்ணியபோதும், அதைச் சொல்லாமல், ''விடுதியை விட்டு இங்கே எப்போது வந்தாய்?'' என்று மாதவி வினவினாள்.

''கொஞ்ச நாள் இருக்கும்! உன்னிடம் சொல்லவில்லை? சொல்லி விட்டேன் என்று நினைத்தேனே? பா..வம்! கோர்ட்டுக்குப் போவதால் 'பொட்டிக்'கைப் பார்த்துக் கொள்ளும்படி என்னிடம் சொல்வதற்காக, அங்கே விடுதிக்குப் போய் என்னைத் தேடினாயா? அச்சச்சோ! பா..வம் உனக்கு, வீ...ண் அலைச்சல்!'' என்று உருகினாள் சுகிர்தா.

''வாங்கியதா? வாடகையா? இந்த இடத்தைக் கேட்கிறேன்!''

''லோன் போட்டு வாங்கியது. முதல் தவணை கட்டிவிட்டு, ஃபைனான்ஸ் கம்பெனியில்....'' என்ற சுகிர்தாவுக்குப் பேச்சு போகும் போக்குப் பிடிக்க வில்லை. ''இந்த வேலைக்கார குட்டி காஃபி கொண்டு வராமல் என்னதான் செய்கிறது?'' என்று எரிச்சலாய் மொழிந்தவண்ணம், அதைப் பார்ப்பவள் போல எழுந்து அந்தப் பெரிய ஹாலின் உட்புறம் இருந்த கதவை அணுகினாள்.

சுகிர்தா முதலில் உரத்த குரலில் பேசியதைக் கவனிக்கவில்லையோ அல்லது அவள் அப்படிப் பேசிய போது, அவன் குளியலறையில் இருந்தானோ தெரிய வில்லை. இப்போது, மாதவி, அங்கே இருப்பது தெரியாமல், ''நாளைக்கு என் மனைவியின் பிறந்த நாள் சுகி. அதனால் இங்கே வரமாட்...'' என்றபடி, பக்கவாட்டுப் படுக்கையறையில் இருந்து வெளியே வந்த அந்த வக்கீல் இளங்கோ சோஃபாவில் அமர்ந்திருந்தவளைக் கண்டதும் திகைத்து விழித்தான்.

உடனேயே சமாளித்துக் கொண்டு, ''எனக்கு அவசரமாய் ஒரு பெரிய மனிதரிடம் 'அப்பாயின்ட்மென்ட்' இருக்கிறது! பிறகு பார்க்கலாம்'' என்றவன் அவசரமாகக் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே சென்று விட்டான்.

ஓடிவிட்டான்!

பூப்போட்ட லுங்கி கட்டிக்கொண்டுதான் பெரிய மனிதரைப் பார்க்கப் போவாயாடா என்று ஏளனமாக

நினைத்த மாதவிக்குச் சட்டென வயிற்றைப் பிரட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்டது!

சே! என்ன கேவலமான மனிதர்கள்.

இளங்கோவின் குரல் கேட்டதுமே, அவனைத் தடுக்க எண்ணித் திரும்பி வந்த சுகிர்தா, அதற்குள் அவன் ஹாலுக்குள் வந்து, மாதவியும் அவனைப் பார்த்துவிடவே பேசாமல் நின்று விட்டிருந்தாள்.

இப்போது அவன் வெளியே சென்றதும், நிதானமாக வந்து, மாதவியின் எதிரே அமர்ந்தாள். ''இங்கே நாங்கள் இருவரும் ஒன்றாகத்தான் இருக்கிறோம்!'' என்றாள் ஒரு நிமிர்வுடன்.

''அவர்... மணமானவர்! ஒரு குடும்பத்தைக் கலைப்பது பாவம்!''

''ஏன்? அவளை ஒன்றும் விரட்டி விடவில்லையே! எப்படியும் அது என் சொந்த விஷயம்! பேச உனக்கு உரிமை இல்லை! இப்போது இங்கே எதற்காக வந்தாய்?'' என்று சுகிர்தா அதிகாரக் குரலில், அதட்டலாகக் கேட்டாள்.

அந்தக் குரலில், மாதவிக்கும் சுள்ளென்று சினம் ஏறியது. ''இதோ இதற்காகத்தான்!'' என்று பைக்குள் இருந்த கணக்குப் புத்தகத்தை எடுத்து டீபாய் மீது போட்டாள்.

சுகிர்தா புருவம் நெறித்து நோக்கவும், மாதவியே தொடர்ந்து பேசினாள். ''பார்! இது நம் கண்காட்சிக் கணக்கு! தினமும் டாக்சிச் செலவு எழுதியிருக்கிறாயே!

மொப்பெட்தானே பயன்படுத்தினாய்? டாக்சி எங்கி ருந்து வந்தது? சொல்லு? என்று முடிந்தவரை அவளும் அதட்டியே கேட்டாள்.

''பூ!' இதற்காகத்தானா இவ்வளவு ஆவேசம்? கவனி, மாதவி! கண்காட்சி வைத்தது உன் படங்களை விற்க! உனக்கு விளம்பரம் செய்வதற்காக! நான் அலைந்து திரிந்தது டாக்சியில் என்றாலும் அதை முழுக் கக் கொடுக்க வேண்டியவள் தானே நீ? மொப்பெட்டில் சிரமப்பட்டுப் பயணம் செய்து, அந்தத் தொகை மிச்சம் பிடித்து எடுத்துக் கொண்டது என் கெட்டிக்காரத்தனம்! இதில் தப்பென்ன வந்தது? சொல்லு?''

என்ன தப்பா? கொதித்துக் கொண்டு வந்தது மாத விக்கு! இவளை நம்பி... சீ!

''நட்பு, நம்பிக்கை என்பது பற்றி எதுவுமே தெரி யாத உன்னிடம் என்ன சொல்லி என்ன பயன்? அதை விடு! ஒவ்வொரு படத்துக்கும் கறுப்பில் ஆயிரம் ரூபாய் தனியாக வாங்கி இருக்கிறாயே! கணக்கில் காட்டாத அது என்ன கணக்கும்மா! அதற்கும் ஒரு விளக்கம் சொல் லேன், கேட்கிறேன்!''

''எந்தப் பேமானி உன்னிடம் வந்து சொன்னது? ஆளைக்காட்டு! கூறுபோட்டு விடுகிறேன்!'' என்று சுகிர்தா கத்திய தினுசில் மாதவிக்கு அருவருத்துப் போயிற்று.

சட்டென எழுந்து, ''நான் போகிறேன், சுகிர்தா. ஸ்டூடியோவில் இருக்கும் என் சாமான்களை ஆள்விட்டு எடுத்துக் கொள்கிறேன். இனி உனக்கும் எனக்கும்

ஒன்றுமில்லை!'' என்று முடித்துவிட்டுத் திரும்பி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

''அடிப்பாவி! அப்புறம் நான் எப்படி இந்தத் தவ ணைகட்டு...'' என்று தொடங்கியவள் சட்டென அதை நிறுத்திக் கொண்டு மாதவியின் பின்னோடு ஓடிவந்தாள். ''நில்லு மாதவி. ஒரேயடியாய் இப்படிச் சொன்னால் எப்படி? வேணுமானால், இந்த ஆயிரத்தையும் கூட இருவருமாய்ப் பிரித்துக் கொள்ளலாம்... யோசி! விற்ப தற்கு நான் இல்லாமல் நீயும்தான் வருமானத்துக்கு என்ன செய்வாய்? உன் புருஷனும் இனி உன்னைச் சீந்தப்போ வது இல்லை! உனக்கு நல்லதற்குத்தான் சொல்கிறேன்...'' என்றாள் நயந்த குரலில்.

நின்று, திரும்பி, சுகிர்தாவை வெறித்து நோக்கி னாள் மாதவி. ''என் நல்லதற்காக? அதை நீ சொல்கி றாயா? அவர் அப்போதே எச்சரித்தார்...'' என்றவளுக்கு 'ஐயோ' வென்று வந்தது.

தனசேகரனின் பேச்சுக்குக் கொஞ்சம் செவி சாய்த்தி ருந்தால்...?

தொண்டையில் அடைத்ததை விழுங்கிக் கொண்டு, ''இப்போதேனும், மெய்யாகவே என் நன்மையை ஒரு கணமேனும் நினைத்தாய் என்றால், சுகிர்தா, நீ இனி என் பெயரைக் கூட, உச்சரிக்காதே! மாதவி என்று ஒருத்தி இருந்தாள் என்பதையே மறந்துவிடு! அது போதும் எனக்கு!'' என்றவள், கதவைத் திறந்து கொண்டு அங்கிருந்து வெளியேறினாள்.

விடுவிடுவென்று வேகமாக நடந்தவளுக்கு ஏதோ சாக்கடை நாற்றத்திலிருந்து மீண்டுவந்த உணர்வு உண்டாயிற்று. நின்று, சற்று மூச்சு வாங்கிக் கொண்டாள்.

ஸ்கூட்டியில் ஏறிச் செல்லும்போது, இடைத் தெரு ஒன்றில் பதுங்கினாற் போல் அந்த வக்கீல் இளங்கோ நிற்பது கண்ணில் பட்டது! இந்தத் தரங்கெட்டவர்களை நம்பினோமே என்று மீண்டும் அவள் மனம் தவித்தது.

நீதிமன்றத்துக்குச் செல்லும் வழியெல்லாம், மீண்டும் மீண்டும் அவளுக்கு ஒரே சிந்தனைதான்.

எனக்கு விவாகரத்து வேண்டாம் என்று அந்தப் பெரியவரிடம் சொல்லி விட்டால்? ஒரு திருமணத்தை நிலை நிறுத்துவதுதான் குடும்ப நீதிமன்றத்தின் குறிக்கோள் என்றாரோ! அதன்படி, மணவிலக்கு வேண்டாம் என்றால் சரியென்று ஏற்கத்தானே செய்வார்கள்?

அப்படியே சொல்லிவிடலாம் என்று தீர்மானிக்கும் போதே, தனசேகரன் விவாகரத்துக்குச் சம்மதித்தது நினைவு வந்து அவளை நெற்றியடி அடித்தது.

அவள் தன்னை உணர்ந்து என்ன செய்வது? அவன் வெறுத்து விட்டானே! அவன் வாழவேண்டாமா என்றானே! இப்போது, அவளிடமிருந்து அவன் அல்லவா விடுதலை நாடுகிறான்!

மணவிலக்கு வேண்டாம் என்று அவள் சொல்லலாம்! வழக்காடினால், அவனுக்கு விடுதலை கிடைக்க ஆண்டுக்கணக்கில் தாமதம் ஆகக்கூடும்!

ஏனெனில், அவளைப் போலவே, அவனுக்கும் திருமணத்தை ரத்து செய்வதற்கு உரிய காரணங்கள் எதுவும் இல்லைதான்.

ஆனால், அப்படி தனசேகரனைச் சட்டப்படி பிடித்து வைத்துக் கொண்டு வாழ விரும்பும் அவன், வேண்டும் விடுதலையைக் கொடுக்காமல் இருப்பது எந்த வகையில் நியாயமாகும்?

இப்போதே அவளது முட்டாள்தனத்தினால் அவனது வெறுப்பைச் சம்பாதித்து வைத்திருக்கிறாள்! இந்த வெறுப்பு பன்மடங்காவது தவிர, இப்படி இழுத்தடிப்பதால் வேறு என்ன லாபம்?

அதைவிட, அவன் கேட்கும் விடுதலையைக் கொடுத்து விட்டு, அவனோடு கழித்த இன்பமான காலத்தை மட்டும் நினைத்தபடி வாழ்வது மேல்!

அனிச்சைச் செயலாய் பிரேக்போட்டு ஸ்கூட்டியை அவள் நிறுத்த, எதிரே வந்த பைக்காரனும் அப்படியே நிறுத்தியதால் ஒரு பெரும் விபத்து தவிர்க்கப்பட்டது.

சரிந்துவிட்ட ஸ்கூட்டியை நிமிர்த்தி நிறுத்த முடியாமல் மாதவியின் கைகால்கள் நடுங்கின.

''விலகுங்கள்'' என்றுரைத்து, அவள் நகர்ந்ததும், ஸ்கூட்டியைத் தூக்கி நிறுத்தினான் பைக்கில் வந்தவன். ''சாரி! ஆனால் நீங்கள் பாதையில் கவனம் வைக்க வில்லை என்று நினைக்கிறேன்!'' என்றான் வரண்ட குரலில்.

கவனம் அவள் அன்று பறிகொடுக்கப் போகும் கணவனிடம் இருந்தது என்று சொல்ல முடியுமா?

தவறை ஒப்புக் கொண்டு, ''மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள்! ஏதோ ஞாபகமாய்...'' என்ற மாதவி சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள்.

புத்தி புல் மேயப் போயிருந்தாலும், அந்த மட்டும் வண்டியை நீதிமன்ற வளாகத்துக்குத்தான் ஓட்டி வந்திருந்தாள்!

''நீங்கள் எங்கே போக வேண்டும்? வண்டியை ஓட்ட முடியுமா? வேண்டுமானால் ஓர் ஆட்டோ கூப்பிடட்டுமா?'' என்று வினவினான் அவன்.

''வேண்டாம், சார். நான்... நான் இங்கேதான் உள்ளேதான் போக வேண்டும்!'' என்றாள் அவள், வாட்டத்தை மறைக்க முயன்றபடி.

அவளைக் கூர்ந்து பார்த்த பைக்காரன், அவளோடு கூடவே பைக்கை உருட்டிக் கொண்டு வரவும் அவளுக்கு 'என்னடா இது' என்று இருந்தது.

உரிய இடத்தில் ஸ்கூட்டியை நிறுத்தி, 'பார்க்கிங் டிக்கட்'டை வாங்கியவள், அவனும் அதையே செய்யவும், ''நீங்கள் போங்கள், சார், எனக்கு ஒன்றுமில்லை'' என்றாள்.

''எனக்கும் இங்கே ஒரு வேலை இருக்கிறது!'' என்றவன், மீண்டும் ஒரு தரம் அவளைக் கூர்ந்து நோக்கினான்.

கவனியாதது போல நடக்க முயன்றவளை, ''ஒரு நிமிடம்'' என்று நிறுத்தி, அவன் கேட்டான், ''உங்கள் பெயர் மாதவியா? மாதவி தனசேகரன்?''

திகைப்புடன் நின்று, அவனை நோக்கினாள் மாதவி! யார் இவன் என்ற கேள்வி பார்வையில் இருந்தது.

''என் பெயர் முகுந்தன்'' என்றான் அவன். ''என் பெயர் உங்களுக்குப் பரிச்சயமோ என்னவோ, எனக்குத் தெரியாது! ஆனால் இப்படிச் சொன்னால் நிச்சயம் அறிந்து கொள்வீர்கள். நான் சுகிர்தாவுடைய மாஜி கணவன்! கடவுளும் இந்த நீதிமன்றமும் கருணை செய்ததால் மாஜியாகிவிட்டேன்!''

21

மாதவி, மீண்டும் திகைத்து நின்றாள்.

ஒரே ஓர் இருபத்தி நாலுமணி நேரத்தில் என்ன வெல்லாம் தான் நடக்கும்?!

தலையை உலுக்கிவிட்டுக் கொண்டு ''வணக்கம்'' என்றாள் அவள்.

''வணக்கம் வாருங்கள்! நடந்துகொண்டே பேசலாம். என் விவாகரத்தின் காப்பி இன்று கிடைக்கும் என்றார்கள். உங்களுக்கு இன்று, 'ரீகன்சிடரேஷன்' ஆஃப் பீசரோடு சந்திப்பாமே! உங்களையும் அப்படியே பார்த்துப் பேசிவிட்டுப் போகலாம் என்றுதான் வந்தேன்...

ஒரோர் சமயம் உங்களைத் தூரத்தில் சுகிர்தாவோடு பார்த்ததுதான்! அதனால்தான் உடனே அடையாளம் தெரியவில்லை..!''

''எ... என்ன பேச வேண்டும்?'' என்று மாதவி குழப்பமாகவே கேட்டாள்.

''வேறு என்ன? நம்மிடையே பொதுவாய் இருப் பது சுகிர்தாதானே? அவளைப் பற்றி நான் உங்களிடம் சில விவரம் சொல்ல விரும்புகிறேன்.. அதைச் சொல்வ தில் எனக்கு ஆசை, ஆர்வம் ஒன்றும் கிடையாதுதான்! ஆனால், இன்னொரு குடும்பம் நாசமாகும் போது கையைக் கட்டிக் கொண்டு சும்மா நின்று பார்த்துக் கொண்டு இருக்க முடியவில்லை! உங்கள் கேஸ் எப் போது?''

''இன்னும் அரை மணிநேரம் இருக்கிறது!''

''அப்படியானால் வாருங்கள். அங்கே உட்கார்ந்து பேசலாம்... பேசுவது என்ன? நான் சொல்லும் சில விவரங்களைக் கேளுங்கள்!'' என்று தொடங்கி, முகுந் தன் அவனது வாழ்க்கை பற்றிச் சொன்னான்.

அவனது திருமணமானதிலிருந்து தொடங்கிய துன் பம்! அது பற்றிக்கூட அவன் அப்படி இப்படி என்று வர்ணித்திருந்தால், மாதவிக்கு கொஞ்சம் வெறுத்திருக் கும்! ஆனால், எந்தவித அலங்காரமும் இல்லாமல், நடந்த சில நிகழ்ச்சிகளை அவன் அப்படியே பிட்டு வைத்த விதம் அவளை உருக வைத்தது.

சுகிர்தாவோடு, அவளது சொந்த அனுபவமும் இருக்கிறதே!

தான் சொல்ல நினைத்ததைச் சொல்லி முடித்து விட்டு, முகுந்தன் சில கணங்கள் பேசாதிருந்தான்.

பிறகு கையிலிருந்த சிறு பெட்டியில் இருந்து ஒரு காகிதத்தை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தான்.

''இதில், முதலில் இருப்பது சுகிர்தாவுடைய தந்தை யின் முகவரி! எங்களை விடவும் பரிதாபத்துக்குரிய மனிதர்! அடுத்தது என் வீடு. என் வீட்டில் என் தாயார், மூன்று தங்கைகள் இருக்கிறார்கள். உங்களுக்கு மேற் கொண்டு ஏதாவது தெரிய வேண்டுமென்றால், இவர்க ளைக் கேளுங்கள், சொல்லுவார்கள்! எங்கள் வீட்டில் சுகிர்தா என்றால் எல்லோரும் கொஞ்சம் பயப்படுவார் கள்! ஆனால் விவரம் கேட்டால் சொல்லுவார்கள்! இனி'' கையைத் திருப்பி மணி பார்த்துவிட்டு, ''இப்போது கிளம்பினால், உங்களுக்கு நேரம் சரியாக இருக்கும். மிசஸ் தனசேகரன் உங்களுக்கு நல்லது நடக்க வேண்டும் என்று என் மனது விரும்புகிறது. கடவுளை வேண்டிக் கொண்டு போங்கள்!'' என்றவன் எழுந்து தன் வழியே சென்றான்.

முகுந்தன் கூறிய விவரங்கள், செத்த பாம்பை அடிக்கிற மாதிரி தேவையற்றவைதான். ஆனால், இவ்வ ளவு கொடூரமா என்றிருந்தது! இந்தக் கொடூரம் புரியா மல் இருந்து விட்டாளே! காலம் கடக்குமட்டும்! அவ ளுக்கு மட்டும் ஏதாவது சக்தி கிடைத்து, இந்த ஓர் ஆண்டு காலத்தை இல்லாமல் செய்துவிட முடியுமா

னால்? அதற்கு விலையாக அவளது உயிரைக்கூட கொடுப்பாளே! இப்போது? உயிர் இருந்தும் நடைப் பிணமாய் வாழப் போவதை விட, நல்ல வாழ்வு வாழ்ந் தோம் என்ற திருப்தியுடன் உயிர் விடுவது மேலாயிற்று!

அன்றைக்குத் திரு. ரத்தினபாண்டியன் அதிகமாய் எதுவும் கேட்வோ, பேசவோ இல்லை. கேட்டிருந்தால் பதில் சொல்ல, அவளது தொண்டையிலிருந்து சத்தம் வெளிவந்திருக்குமா என்பதே சந்தேகம் தான்!

இருவருக்கும் விவாகரத்துதான் வேண்டுமா என்று மட்டும் கேட்டார். இருவருமே ஒப்புதலாய்த் தலைய சைக்கவும் ஒரு காகிதத்தில் அவர் அதை எழுதி, அவர்க ளைக் கையெழுத்துப் போடச் சொன்னார். ''பெண்கள் முதலில்! பேனா இருந்தால் கொடுங்கள் தனசேகரன்!''

சட்டெனப் பையில் இருந்த பேனாவை எடுத்து தனசேகரன், மனைவி கையில் வைத்தான்.

அவனது சட்டைப் பையிலேயே எப்போதும் இருக் கும் பேனா! அவனது உடல் சூட்டுடனேயே அப்போதும் இருந்தது. அந்தக் கதகதப்பைக் கையில் உணர்ந்ததும் மாதவி திகைத்து நின்றாள்.

இந்தப் பேனாவின் சூடு அவர்களுக்கிடையே ஒரு சிறு விளையாட்டு. வீடு வந்தவுடன் அணைக்கவில்லை என்றால், இந்தப் பேனாவைப் பிடுங்கி மாதவி தன் கன்னத்தோடு ஒட்டிக் கொள்வாள். அதுபோதுமாம்! அதேபோல, அவளது இடுப்பில் தொங்கும் சாவிக் கொத்தை எடுத்து, அவளது உடலில் பட்ட பாகத்தைத் தன்னோடு ஒட்டி வைத்துக் கொண்டு அவன் சிரிப்பான்!

ஏறத்தாழப் பத்து மாதங்களுக்குப் பிறகு, அந்தக் கதகதப்பைக் கைகளில் உணரவும், மாதவி பிரமித்தாள்.

அவளுக்கே உரிமையான இந்தக் கதகதப்பை வாழ் நாள் முழுவதும் இழப்பது எப்படி சாத்தியம்? எப்படி முடியும்?

மனைவியின் முகத்தையே பார்த்தபடி, தனசேகரன் அசையாமல் நிற்க, ஒரு விசித்திர முறுவலுடன், ''கையெ முத்துப் போடம்மா!'' என்றார் ரத்தினபாண்டியன்.

பேனாவை இறுகப் பற்றியபடி ''மாட்டேன்!'' என்று வீறிட்டாள் மாதவி. ''மாட்டேன்! மாட்டேன்!! மாட் டேன்!!!''

சட்டென முன்வந்து, தனசேகரன் அவளை அணைக்க, அண்ணாந்து அவனை ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு மாதவி அப்படியே அவன் மார்பில் ஒண்டிக் கொண்டாள்.

நனைந்த புறாவாய் வெடவெடத்த உடல் மெல்ல அமைதியுற, ''உங்களை நான் விடமாட்டேன், தனா!'' என்றாள் மாதவி கண்ணீர் குரலில்.

''வேண்டாம் கண்மணி'', என்ற தனசேகரன், ரத் தின பாண்டியனைப் பார்த்து லேசாக முறுவலித்துவிட்டு, மாதவியைக் கையணைப்பிலேயே வழிநடத்தி வெளியே வந்தான்.

அங்கே கதிரேசன், ரவிச்சந்திரன், குணசேகர னோடு, முகுந்தனும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அவர்களி டம் ஒரு தலையசைவால் விடை பெற்றுக் கொண்டு அங்கிருந்து மனைவியோடு வெளியேறினான்.

நேரே, அவளோடு அவன் சென்ற இடம் அவர்கள் வீடுதான்!

கண்ணீர் எல்லாம் நின்று, மாதவி அமைதியடைய வெகு நேரம் பிடித்தது. ''என்ன மடத்தனம் செய்ய இருந்தேன்!'' என்று தன்னைத்தானே பலமுறை நொந்து கொண்டவள், கடைசியில் ''நீங்களும் அதற்குச் சம்மதித் தீர்களே!'' என்றாள் குறையோடு.

''இல்லை கண்ணம்மா! இந்த ஒரு வினாடிக்காக பிரிவு நிரந்தரமாகி விடும் என்று நீ உணரும் வினாடிக்கா கத்தான் நான் காத்திருந்தேன். அதை உன்னால் தாங்க முடியாது என்பது எனக்கு நிச்சயம்தான்! ஆனால்...''

கணவன் தன்னைத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறான் என்பதில் மாதவிக்கு மிகவும் பெருமைதான்! ஆனால், கொஞ்சம் அவமானமாகவும் இருந்தது! அவள், அவனை அப்படித் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே!

கணவன் முடிக்காமல் நிறுத்தியதை எடுத்துக் கொடுத்து, ''ஆனால்?'' என்று கேட்டாள் அவள்.

''இவ்வளவு ஏற்பாடு செய்த பிறகும் கூட, இன் றைக்கு எனக்கும் கலக்கமாகவேதான் இருந்தது?'' என்ற வன், ''அப்பாடி'' என்பது போல அவள் தலைமீது தன் சென்னியைச் சாய்த்துக் கொண்டான்.

சற்று நேரம் அந்த ஆறுதலை இருவருமே அனுப விக்கத்தபின், ''அப்படியானால், உங்களுக்கும் சந்தேகம் தான்! அப்படித்தானே?'' என்று மாதவி வினவினாள்!

''சந்தேகம் என்பதைவிட, ஒரு கலக்கம் எனலாம். பார்த்துப் பார்த்து எல்லாம் செய்தபிறகும், ஒரு சிறு தவறில் எல்லாம் கெட்டுவிடுமோ என்கிற துணுக்கம்! ஒருவர் மனதுள் மற்றவர் புகுந்து பார்க்க முடியாத வரையிலும், குறைந்தபட்சமாய் இந்தத் துணுக்கம் எல் லோர் மனதிலும் இருக்கத்தானே செய்யும்!''

''ம்ம்...'' என்று அவன் பேச்சை ஜீரணித்தவள் மெல்ல முணுமுணுத்தாள்... ''இவ்வளவு ஏற்பாடு பார்த் துப் பார்த்து எல்லாம் செய்து... என்னென்ன செய்தீர்கள், தனா?'' என்று கேட்டவள் சட்டெனத் திரும்பி... ''கண் காட்சி சாலை நிர்வாகி, மருத்துவமனை உதவியாளர்.. அந்த முகுந்தன்! எல்லாம் உங்கள் வேலை தானா?'' என்றாள் கண்ணகல!

''பின்னே, எல்லோரும் இப்படி ஒன்றாய் வந்து குவிவார்களா? என்ன?'' என்று அவள் மூக்கைப் பிடித்து ஆட்டினான் கணவன். ''ஆனால், இதில் ரத்தின பாண்டியன் சாரை விட்டு விட்டாளே என் கெட்டிக்கார மனைவி!''

''அவர் என்ன செய்தார்?''

''கையெழுத்துப் போடச் சொன்னாரே! அதுவும் என் பேனாவைக் கொண்டு!'' என்று கண் சிமிட்டிச் சிரித்தவன், மாதவி வியப்பும், ஆர்வமுமாய் நோக்கவும், ''ஆனால் ஒன்று! மனிதர் லேசில் சம்மதிக்கவில்லை! அதெல்லாம் 'ரூல்'படித்தான் நடப்பேன்! நீ வீட்டில் என்னைப் பார்க்க வந்ததே தப்பு' என்றெல்லாம் மிரட்டி யிருந்தார். கடைசிவரை, செய்வாரா, செய்வாரா என்று

எனக்கு உதைப்புதான்!'' என்றுரைத்து, தோளைக் குலுக்கினான்.

''மனிதர்களில் நிறையபேர் நல்லவர்கள்தான்! இல்லையா, தனா? எல்லோருமே உதவியிருக்கிறார்களே!'' என்றாள் மாதவி யோசனையோடு.

'உண்மைதான்!'' என்றான் தனசேகரனும். ''அதிலும் மற்ற இருவருக்குமாவது ஒரோரு வகையில் சுயலாபம் இருந்தது. ரத்தினபாண்டியன் சாருக்குக் கூட அவரது, வேலையில் வெற்றி என்பது இருந்தது. எந்தவித பிரதிபலனும் இல்லாமல் செய்தவர் முகுந்தன்தான்! அதிலும், அவர் மானம் பார்க்கிறவர்! அப்படியிருந்தும், நம் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றும்படி கேட்டேன் என்று, அவரது சொந்த அவலத்தை உன்னிடம், வாழ்வில் ஒரு தரம் கூடக் கண்டு பேசி அறியாத உன்னிடம் சொன்னார்! அவருக்கு இனிமேலாவது ஒரு நல்ல வாழ்வு அமைய வேண்டும்!''

அவளும் அதே வேண்டுதலை எதிரொலித்தாள்.

அடுத்தவரின் அருகாமையே போதும்போல, அவ்வப்போது இருவரும் பேசாமலும் இருந்தனர்.

அப்படி ஒரு சிறு அமைதியின் பின், ''ஒரு வேளை... நான் கையெழுத்திட்டிருந்தால் என்ன செய்திருப்பீர்கள், தனா?'' என்று மாதவி வினவினாள்.

''நான் மறுத்திருப்பேன்?'' என்றான் அவன் எளிதாக, ''எப்படியும் நான் உன்னை எப்படி விடுவேன், மது?''

''அப்படிப்பட்டவர், நான் உங்கள் மீது கோபத்தில் அப்பா வீட்டில் போய் இருக்கிறேன் என்று தெரிந்த பிறகும் எப்படி இவ்வளவு நீண்ட காலம் வெளிநாட்டுப் பயணம் போனீர்கள் தனா?'' என்று தொண்டையடைக்க மாதவி கேட்டாள்.

''இங்கே இருந்துதான் என்ன செய்வது, மதும்மா! நீதான் என்னிடம் பேசவே மாட்டேனென்று இருந்தாயே! அப்போதும் எனக்கு அவ்வளவாக விருப்பம் இல்லைதான். ஆனால் மாமாதான் அஸ்திவாரம் போடுகிற காலம், பலனை அனுபவிக்கப் போகிறவள் நீதானே! என்று போகச் சொன்னார்கள்! நீயும்தான் யோசித்துப் பார்! இந்த மாதிரி ஒரு வாய்ப்பு யாருக்குக் கிடைக்கும்?'' என்று, அந்த வாய்ப்பு தரப்போகும் உயர்வுகளைப் பற்றி அவன் எடுத்துரைத்தான்.

''அப்பா ஒரு நாள் சொன்னார். ஆனால் நான் மிகவும் கோபத்தில் இருந்தேனா, காது கொடுத்தே கேட்கவில்லை!''

''அடுத்த ஆண்டு, உன்னையும் அங்கெல்லாம் கூட்டிப் போகலாம் என்பதுதான் நான் கடைசியாகச் சரி என்றதன் முக்கிய காரணம்! நீயானால்... இதற்காகவெல்லாம் விவாகரத்துவரை போவதா, மாதவி?'' என்றபோது, அவன் குரலில், குறையோடு கோபமும் இருந்தது.

''நான் ஒன்றும் அதற்காக அப்படிக் கேட்கவில்லை!'' என்றாள் மாதவியும் சிறு கோபம் எழும்ப. ஆனால், கோபம் வந்த வேளையிலும் 'விவாகரத்து' என்ற வார்த்தையே அவளை நடுக்கியது!

''பின்னே எதற்காக?''

''சுகிர்தாவை அப்படி மிரட்டினீர்களே?''

''கடவுளே!'' இலகுவாய்ச் சாய்ந்து கிடந்தவன் சட்டென நிமிர்ந்து அமர்ந்தான். ''என் இனிய குடும்பத்தை ஒருத்தி நாசமாக்கிக் கொண்டு இருக்கிறாள்! அவளை, விரட்டுவதற்காக மிரட்டக்கூடாதா? நல்ல வழியில் சொன்னால் அவள் கேட்கிறவள் இல்லையே! வேறு என்னதான் செய்வது?''

''அதற்காக அப்படியா மிரட்டுவது? அடியாள் வைத்துப் பலர் பார்க்கத் துகில் உரிவது என்றெல்லாமா என் தனா சொல்வது?'' என்றாள் மாதவி துக்கமும் கோபமுமாக.

''பாவி! படுபாதகி!'' என்று நெற்றியில் அறைந்து கொண்டான் தனசேகரன். ''மரியாதையாக உன்னை விட்டு விலகாவிட்டால் - அதுகூடத் தொழில் துறையில் நான் அவளை விலகச் சொல்லவில்லை! - அவளுடைய புகுந்த வீட்டில் அவள் நடந்துக் கொண்ட விதம் பற்றி உன்னிடம் ஆதாரத்துடன் கூறிவிடுவேன் என்றேன்! அதைப்போய் இப்படிப் புளுகினாளா? அவள்தான் புளுகினாள் என்றால், நீ என்னிடம் ஒரு வார்த்தை இப்படிச் சொன்னீர்களா, என்று கேட்க வேண்டாமா?'' என்று ஆத்திரப்பட்டான்.

''எங்கே கேட்பது? நீங்கள்தான் அவளை மிரட்டி விட்டு, உடனேயே வெளிநாடு போய் விட்டீர்களே!

நானே உங்கள் அலுவலகத்துக்கு டெலிஃபோன் செய்தேன்!'' என்றாள் அவள் துக்கம் தொண்டை அடைக்க.

சுகிர்தா ஏமாற்றுக்காரி, கெட்டவள் என்பது இப்போது தெளிவாகிவிட்ட விஷயம். குறைந்தபட்சம், தன சேகரன் அப்படி உடனே கிளம்பி வெளிநாடு செல்லாமல் இருந்திருந்தாலாவது, அவனிடம் பேசி உண்மை அறிந்திருக்கலாமே! எவ்வளவு காலம் அந்த வேதனையைச் சுமக்க நேரிட்டு விட்டது!

''இல்லையே!'' என்று அதையும் மறுத்தான் அவளுடைய அருமைக் கணவன். ''சுகிர்தாவை மிரட்டியபின் கிட்டத்தட்டப் பதினைந்து நாள் கழித்தல்லவா நான் வெளிநாடு கிளம்பியது!''

சுகிர்தாவின் வஞ்சகம் இப்போது இருவரையும் வாயடைக்கச் செய்து விட்டது! என்னமாய்த் திட்டமிட்டு சதி செய்திருக்கிறாள்!

சற்றுப் பொறுத்து, இயல்பாகப் பேச முடிந்ததும், ''ஆனால் தனா, நீங்களே கூட, அன்று முதல்நாள் ரத்தினபாண்டியன் சார் முன்னிலையில், கீழ்த்தரமாக மிரட்டியதாக ஒப்புக் கொண்டீர்களே!'' என்று கேட்டாள் அவள். இன்னமும் கூட சுகிர்தாவால் அவ்வளவு எளிதாக அவர்கள் வாழ்வைக் கெடுக்க முடிந்ததை அவளால் நம்பமுடியவில்லை. குறைந்தது, கோர்ட்டில் முதல் நாளிலேயாவது விஷயம் அறிந்திருக்கலாமே!

''மது, மது! நான் பொதுவாக மிரட்டலை, அன்று அவளை பிளாக்மெயில் பண்ணியதைத்தான் கீழ்த்தரம் என்றேன். அவள் சொன்ன அசிங்கத்தை அல்ல!'' என்று தனசேகரன் கூறவும், மாதவி, மீண்டும் அவன் மார்பில் முகம் புதைத்து விம்மி அழுதாள்! காரணமே இல்லாமல், வாழ்வைக் கெடுத்துக் கொள்ள இருந்தாளே!

தகுதியற்ற ஒருத்தியை நம்பிய பாவம்! அவளது வாழ்வில், எவ்வளவு காலம், எவ்வளவு துன்பம் நேர்ந்து விட்டது! அவளது முட்டாள்த்தனத்தால், அநியாயமாய் அவள் கணவனையும் வேதனைக்குள்ளாக்கி விட்டாளே! என்ன செய்து, அந்தத் துன்பத்தை அவளால் மாற்ற முடியும்?

மென்மையாய்க் கணவனை வருடிவிட்டவள் வேறு பாடு உணர்ந்து, ''மெலிந்து விட்டீர்களே, தனா!'' என்றாள் வருத்தத்துடன்.

''என்ன செய்வது, சொல்லு! நீ இல்லாத வீட்டில் உண்ண, உறங்கப் பிடிக்கவில்லையே!''

விளையாட்டுப் போலவே கணவன் சொன்ன போதும் மாதவியால் மீண்டும் கண்ணீரை அடக்க முடிய வில்லை.

''ஊகூம், கண்ணீர் கோட்டா முடிந்துவிட்டது! இனி அழக்கூடாது!'' என்று மனைவியின் கண்களைத் தன சேகரன் துடைத்துவிட்டான். ''பார், உனக்காக, நான் சென்ற ஒவ்வொரு நாட்டிலிருந்தும் என்னென்ன வாங்கி

வந்திருக்கிறேன், பார்'' என்று ஒவ்வொன்றாக அவன் காட்ட, அப்படியே இருவருக்கும் மனநிலை இலகுவாக மாறிற்று.

''எல்லாம் எனக்கே வாங்கியிருக்கிறீர்களே! அதில் பத்தில் ஒரு பங்கு உங்களுக்கு வாங்கவில்லையே!''

''அதெயெல்லாம் நீ அணிந்து கொண்டு நிற்கும் போது, கண்ணாரப் பார்க்கப் போகிறவன் நான்தான்? என் கண் ரசிக்கும் விதமாய் நான் வாங்கினேன்!'' என்று கண் சிமிட்டியவனோடு இணைந்து மாதவியும் முறுவ லித்தாள்.

தொடர்ந்து, மனைவியின் முகத்தில் யோசனை படியவும், 'ஊகூம்'' என்று சிறு கண்டிப்புடன் தனசேக ரன் தலையசைத்தான்.

''இது ஒன்றுமட்டும். அப்புறம் பழைய விஷயம் பேசுவதே இல்லை! சரிதானா?'' என்று ரொம்பவும் நல்ல தனமாய் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு மாதவி சொன் னாள்.

''நல்லபடியாகச் செல்வதற்குச் செல்லும் பாதை யைப் பார்க்கும் விழியும், நன்றாயிருக்க வேண்டும், தனா! நல்ல வழியாக எனக்கு நீங்கள் இருந்த போதும், நான் சுகிர்தாவின் கண்வழியே கோணலாக எல்லாவற் றையும் பார்க்கத் தொடங்கியதுதான் பிழையாகப் போயிற்று! இனி அப்படி நடவாது தனா!'' என்றாள் அவள்.

''என்னைப் பொறுத்தவரை, எனக்குப் பார்க்கும் விழி நீதான், மது. உனக்கு இது பிடிக்கும், இது பிடிக்காது என்று அதுதான் என்னை வழிநடத்துகிறது!'' என்றான் தனசேகரன் பெருமிதமான ஒரு முறுவலுடன்.

மையலாய்க் கணவனை நோக்கி, ''உங்கள் பார்க்கும் விழி இப்போது என்ன சொல்கிறது, தனா?'' என்று கொஞ்சலாய் மாதவி வினவினாள்.

''சும்மா, வளவளவென்று பேசிக் கொண்டிராமல், வந்து, கட்டிப் பிடிடா, முட்டாள்! என்கிறது! சரி தானே?'' என்று மனைவியை நெருங்கினான் அவன்.

''ம்ம்... அந்த 'முட்டாளை' மட்டும் நீக்கி விடலாம்!'' என்று அவள் கிளுகிளுக்க, அதன்பின் அங்கே நகையொலி மட்டுமே கேட்டது!